

Φυσικό αέριο κι εξορύξεις – στο ίδιο έργο θεατές

Στην ευρωπαϊκή ιστορία των τελών του 20ού καθώς και κατά τη διάρκεια του 21ου αιώνα, έχουμε πληθώρα περιπτώσεων βίαιων οικονομικών και κοινωνικών μεταβάσεων, οι οποίες κατά κανόνα δυσκόλεψαν και ανατάραξαν σοβαρά τις ζωές των κοινωνιών και των ανθρώπων. Με μια τακτική χωρίς μακροπρόθεσμο πλάνο που να λαμβάνει υπόψη τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά με μια τυφλή και δίχως φραγμούς πίστη ότι η ελεύθερη αγορά θα αναλάβει δράση, τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιδίδονται συστηματικά σε μεταβολές πολύ μεγάλης κλίμακας που δυσχεραίνουν την ούτως ή άλλως εύθραυστη πραγματικότητα που ζούμε.

Μια τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση, και ζωτικής σημασίας φυσικά, είναι η ενεργειακή και «οικολογική» ή «πράσινη» πολιτική της ΕΕ. Η βίαιη αποανθρακοποίηση, που αποφασίστηκε στα πλαίσια του στόχου να απεμπλακούμε από τα ορυκτά καύσιμα έως το 2030, συνοδεύτηκε από ένα άνευ όρων και ορίων πλάνο για απελευθέρωση απειράριθμων επενδύσεων σε εναλλακτικές μορφές ενέργειας, όπως τα αιολικά, οι μονάδες καύσης βιορευστών, τα φωτοβολταϊκά κ.λπ. Το πλάνο αυτό συνεπάγεται μια νέα στρατηγική περιφράξεων και αλλαγής χρήσης γης, επηρεάζοντας ζωτικούς τομείς του πρωτογενούς τομέα και μετατρέποντας κάθε σπιθαμή γης σε εν δυνάμει τόπο επενδύσεων.

Η Ελλάδα παίζει κι αυτή τον ρόλο της σε αυτές τις επιλογές της Ευρώπης. Πέρα από τις «πράσινες» επενδύσεις που έχουν ανακοινωθεί σχεδόν σε κάθε βουνοκορφή, πλαγιά, ποτάμι ή θάλασσα αυτού του τόπου, και έχουν λάβει τη μορφή επιδημίας, η Ελλάδα προοριζόταν τα προηγούμενα χρόνια να μετατραπεί σε ενεργειακό κόμβο για να καλυφθούν οι ανάγκες της ενεργειακής μετάβασης που αποφάσισε η ΕΕ. Στα πλαίσια αυτά, το 1/3 της χώρας είχε παραχωρηθεί σε εταιρείες-κολοσσούς της ενέργειας για έρευνα και εξόρυξη υδρογονανθράκων.

Τα οικολογικά κινήματα κατάφεραν να αρθρώσουν έναν αρκετά συμπαγή λόγο απέναντι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και σε συνδυασμό με την πανδημία του κορωνοϊού, η οποία κατέστησε ασύμφορες αυτές τις νέες επενδύσεις, επιλέχθηκε το «πάγωμά» τους τον περασμένο χρόνο.

Μια πολύ σημαντική επίπτωση της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι η ενεργειακή κρίση, η οποία προέκυψε από τις κυρώσεις που επέβαλε η Δύση στο ρωσικό κράτος σχετικά με την προμήθεια φυσικού αερίου και πετρελαίου. Μια κρίση που πληρώνει ο απλός κόσμος, με τα είδη πρώτης ανάγκης και βασικά αγαθά, όπως το ρεύμα και η θέρμανση, που είχαν ήδη εκτοξευθεί, να φτάνουν πλέον σε πρωτοφανώς υψηλές τιμές.

Η Ευρώπη και η Ελλάδα, ως πιστός ακόλουθος, επέλεξε να κάνει μία ακόμα σπασμωδική κίνηση και να αρχίσει να σχεδιάζει ξανά επενδύσεις σε φυσικό αέριο και πετρέλαιο, για να αποκτήσει –δήθεν– ενεργειακή αυτάρκεια και να μην έχει ανάγκη τη Ρωσία – και καμία Ρωσία. Χωρίς κανένα πλάνο, με αποφάσεις πυροτεχνηματικές, ξαφνικά βρισκόμαστε μπροστά στο επικίνδυνο ενδεχόμενο να γεμίσουμε εξορυκτικές δραστηριότητες, χωρίς φυσικά να ανατρέπεται ο σχεδιασμός για την παραγωγή «πράσινης» ενέργειας, με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και τη φύση να προοιωνίζονται καταστροφικές και μη αναστρέψιμες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ επί Σαμαρά έφερε τους υδρογονάνθρακες στη γειτονιά μας, ο ΣΥΡΙΖΑ υπέγραψε όλες τις παραχωρήσεις, υπερηφανευόμενος για αυτό το... σπουδαίο κατόρθωμα, όταν προεκλογικά είχε ατζέντα εκ διαμέτρου αντίθετη, και τώρα ξανά η ΝΔ θέλει να επαναφέρει το πλάνο των εξορύξεων, αφού προηγουμένως θεωρούσε την «πράσινη» μετάβαση εκ των ων ουκ ανευ.

Το ότι έχουμε κυβερνήσεις κολαούζων και φερεφώνων όσων αποφασίζουν στα ευρωπαϊκά σαλόνια είναι γνωστό. Η απόφαση Μητσοτάκη, όμως, να επισπευσθούν οι διαδικασίες για την έρευνα και την εξόρυξη φυσικού αερίου σε έξι περιοχές της χώρας –πέντε υποθαλάσσιες και μία χερσαία, αυτή των Ιωαννίνων– είναι

κυρίως ένας επικίνδυνος ελιγμός και μία πολύ σοβαρή κατάσταση, η οποία απαιτεί την εγρήγορση των οικολογικών κινημάτων, τα οποία καλούνται να αντιμετωπίσουν ξανά κινδύνους τους οποίους, υποτίθεται, ότι είχαν ξεπεράσει.

Το αν θα είναι αυτή η απόφαση διενέργειας των ερευνών –αρχικά για φυσικό αέριο– ένα πυροτέχνημα από τα πολλά που έχουμε παρατηρήσει τα τελευταία χρόνια αποτελεί φυσικά ένα ερώτημα. Το χρέος των κοινωνικών και οικολογικών κινημάτων είναι παρ’ όλα αυτά να εμποδίσουν πάση θυσία κάθε καταστροφικό σχέδιο που τα κράτη και το κεφάλαιο ετοιμάζουν. Απαραιτήτως θα πρέπει να μπούμε εμπόδιο στα σχέδιά τους για εξόρυξη φυσικού αερίου ή πετρελαίου, συνδέοντας το ζήτημα αυτό με τις πολλαπλές κρίσεις που προκαλεί η εξουσία και ο καπιταλισμός παντού στον κόσμο, όπως η πολεμική, η ενεργειακή, η κλιματική, η οικονομική. Εμείς λουζόμαστε τους πολέμους, την ακρίβεια, την καταστροφή της φύσης και τη φτώχεια, εμείς πρέπει να απαντήσουμε και να οργανωθούμε ενάντια στη νέα δυστοπία που μας επιβάλλουν.

Η υπόθεση της Αποανάπτυξης τον καιρό της πανδημίας

Οι καιροί είναι ώριμοι για μας ώστε να επανεστιάσουμε σε αυτό που πραγματικά έχει σημασία: όχι στο ΑΕΠ αλλά στην υγεία και την ευημερία των ανθρώπων και του πλανήτη.

των Giorgos Kallis, Susan Paulson, Giacomo D’ Alisa, Federico Demaria

μετάφραση: Σοφία Παπαγιαννάκη

Η πανδημία ξεγύμνωσε την ευθραυστότητα των υπαρχόντων οικονομικών συστημάτων. Τα πλούσια έθνη έχουν περισσότερους

από αρκετούς πόρους για να καλύψουν την δημόσια υγεία και τις βασικές ανάγκες κατά τη διάρκεια της κρίσης και θα μπορούσαν να κάνουν μειώσεις σε όχι ουσιώδεις τομείς της οικονομίας ανακατανέμοντας δουλειά και πόρους σε ουσιώδεις. Ο τρόπος που τα οικονομικά συστήματα είναι οργανωμένα γύρω από τη διαρκή κυκλοφορία, κάνει κάθε μείωση στη δραστηριότητα της αγοράς να προκαλεί γενική ανεργία και φτωχοποίηση.

Όμως, δεν χρειάζεται να είναι έτσι. Για να είμαστε πιο ανθεκτικοί στις κρίσεις -πανδημία, κλιματική, οικονομική ή πολιτική- χρειάζεται να οικοδομήσουμε συστήματα ικανά να μειώνουν την παραγωγή με τρόπους που να μην προκαλούν απώλειες στο βιοπορισμό και τη ζωή.

Ας επιχειρηματολογήσουμε για την υπόθεση της αποανάπτυξης.

Συντηρητικές πηγές όπως το Forbes, οι Financial Times, ή ο Spectator, έχουν δηλώσει ότι η κρίση του κορωνοϊού αποκαλύπτει «τη μιζέρια της αποανάπτυξης». Αλλά αυτό που συμβαίνει κατά τη διάρκεια της πανδημίας δεν είναι αποανάπτυξη. Η αποανάπτυξη είναι το σχέδιο του να ζει κανείς γεμάτος νόημα, να απολαμβάνει τις απλές χαρές, να ασχολείται με τα κοινά, να διαμοιράζεται και να σχετίζεται με τους άλλους, δουλεύοντας λιγότερο και σε πιο δίκαιες κοινωνίες. Ο σκοπός της αποανάπτυξης είναι να επιβραδύνουμε τα πράγματα ηθελημένα ώστε να μικρύνουμε τη ζημία στα ανθρώπινα και στα γήινα συστήματα και να περιορίσουμε την εκμετάλλευση.

Η τρέχουσα κατάσταση είναι τρομερή, όχι επειδή οι εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα μειώνονται, το οποίο είναι καλό, αλλά επειδή πολλές ζωές χάθηκαν. Είναι τρομερό όχι επειδή τα ΑΕΠ μειώνονται, το οποίο μας είναι αδιάφορο, αλλά επειδή οι υπάρχουσες διαδικασίες για την προστασία του βιοπορισμού, τη στιγμή που η ανάπτυξη παραπαίει, είναι ανεπαρκείς και άδικες.

Θα θέλαμε να δούμε κοινωνίες να επιβραδύνουν από σχεδιασμό κι όχι από κάποια καταστροφή. Αυτή η πανδημία είναι μια καταστροφή που έχει προκληθεί από την ανάπτυξη· προάγγελος του

τι θα ακολουθήσει. Το κίνητρο για ανάπτυξη έχει επιταχύνει τις παγκόσμιες ροές υλικών και χρημάτων, ανοίγοντας το δρόμο για την αστραπιαία κυκλοφορία σωμάτων και ασθενειών. Οι πολιτικές στο πεδίο της οικονομίας και οι κοινωνικές διευθετήσεις που προτείνονται από την αποανάπτυξη, προσφέρουν τρόπους να κάνουμε τέτοιες περιστάσεις πιο βιώσιμες και δίκαιες, να αναδυθούμε δυνατότεροι και καλύτεροι μετά την κρίση, και να επανακατευθύνουμε τις πρακτικές και τις πολιτικές προς την πλευρά της φροντίδας και της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Το τέλος της ανάπτυξης δεν περιλαμβάνει απαραίτητα μια ήπια μετάβαση. Μπορεί να μην είναι σχεδιασμένο, μη-επιθυμητό, χαοτικό, με όρους που δεν τους έχουμε επιλέξει. Συνθήκες σαν αυτές που ζούμε τώρα. Η ιστορία συχνά εξελίσσεται με παύσεις· περίοδοι φαινομενικής παράλυσης μπορούν να οδηγήσουν σε ένα σημείο ανατροπής, όταν μη αναμενόμενα γεγονότα ανοίγουν νέες δυνατότητες και βίαια κλείνουν άλλα. Η πανδημία του κορωνοϊού είναι ένα τέτοιο γεγονός. Ξαφνικά, τα πράγματα παίρνουν ριζικά νέες κατευθύνσεις, και το αδιανόητο γίνεται εφικτό, για καλό ή για κακό. Η σοβαρή οικονομική ύφεση οδήγησε στη νέα τάξη πραγμάτων του Ρούσβελτ και επίσης στο Τρίτο Ράιχ του Χίτλερ. Ποιες είναι η δυνατότητες και οι κίνδυνοι σήμερα;

Εν μέσω αυτής της πανδημίας, πολλές επιστημονικές, πολιτικές και ηθικές αρχές εκπέμπουν το μήνυμα ότι η φροντίδα για την υγεία και την ευημερία των ανθρώπων πρέπει να είναι πάνω από τα κέρδη, κι αυτό είναι κάτι το εξαιρετικό. Η αναβίωση μιας ηθικής φροντίδας που υποστηρίζουμε στο προσεχές μας βιβλίο Η υπόθεση της Αποανάπτυξης είναι έκδηλη στην επιθυμία των ανθρώπων να μείνουν σπίτι και να προστατέψουν τους μεγαλύτερους, και στο πνεύμα του καθήκοντος και της θυσίας των επαγγελματιών υγείας. Φυσικά, πολλοί μένουν σπίτι γιατί φοβούνται τον ιό και ανησυχούν για τους εαυτούς τους, ή για την αποφυγή των προστίμων. Πολλοί εργαζόμενοι παροχής φροντίδας πηγαίνουν στη δουλεία, γιατί πρέπει να κερδίσουν τα προς το ζην. Το να ενεργούμε συλλογικά ενάντια στις κρίσεις, τις πανδημίες, ή στην κλιματική αλλαγή, απαιτεί τέτοιους

συνδυασμούς θυσίας και αλληλεγγύης, ατομικού και συλλογικού συμφέροντος, κρατικών παρεμβάσεων και συμμετοχής των πολιτών.

Βαθιές ανισότητες μπαίνουν στο παιχνίδι με νέους τρόπους. Κάτοικοι μερικών χωρών υποφέρουν διαφορετικές, και μερικές φορές πιο σοβαρές, κακουχίες από άλλους, όπως αυτοί που στερούνται πλήρη δικαιώματα στις φυλακές, στα στρατόπεδα εργασίας μεταναστών και στους καταυλισμούς προσφύγων. Σε κάθε χώρα, παράγοντες που διαφοροποιούνται από το φύλο, τη φυλή, την κοινωνικοοικονομική και εργασιακή θέση, έχουν διαφορετικά τρωτά σημεία έναντι της νόσου και της οικονομικής ύφεσης που ακολουθεί. Δεδομένα από χώρες ανά τον κόσμο δείχνουν ότι ο ιός τείνει να είναι πιο επικίνδυνος και θανάσιμος για τους άντρες παρά για τις γυναίκες. Τα κέντρα ελέγχου και πρόληψης στις ΗΠΑ δείχνουν ένα δυσανάλογο βάρος της ασθένειας σε φυλετικά και εθνικά μειονοτικές ομάδες. Υγειονομικό προσωπικό, βοηθοί υγείας, και οικιακοί βοηθοί, θέσεις στις οποίες οι γυναίκες επικρατούν, είναι ιδιαίτερα ευπαθείς στη μόλυνση. Όπως και εκατομμύρια άντρες δουλεύουν σε βασικές δουλειές συμπεριλαμβανομένου της συλλογή απορριμμάτων, τις μεταφορές, τα ταξί και την συσκευασία κρέατος. Αυτές οι δουλειές, που σε μεγάλη πλειοψηφία γίνονται από άντρες, ήταν ήδη ανάμεσα στα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα πριν την πρόσθετη έκθεση στον κορωνοϊό. Ενώ μερικοί έχουν την πολυτέλεια να βρίσκουν καταφύγιο στο σπίτι, άλλοι πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στην ανεργία χωρίς ένα επαρκές δίκτυο προστασίας και το να δουλεύουν σε δουλειές που τους εκθέτουν στον ιό. Ωστόσο, εκτός εάν προστατεύονται ολόκληροι πληθυσμοί, ούτε καν οι πλουσιότεροι δεν είναι πλήρως ασφαλείς από τη μετάδοση.

Σε αυτή την κρίση, όπως και σε άλλες προηγούμενες, οι άνθρωποι κινητοποιήθηκαν και αυτό-οργανώθηκαν όπου οι εταιρίες και οι κυβερνήσεις απέτυχαν να καλύψουν τις ανάγκες τους – από ομάδες αλληλοβοήθειας που διένειμαν φαγητό και φάρμακα σε ηλικιωμένους, ομάδες γιατρών, μηχανικών και χακερς που συνεργάστηκαν για να εκτυπώσουν ψηφιακά αναπνευστήρες, έως μαθητές που φύλαγαν τα παιδιά των γιατρών και των νοσοκόμων. Ο

πολλαπλασιασμός των εγχειρημάτων φροντίδας και αλληλεγγύης, που αποτελούν το θεμέλιο των κοινωνιών της αποανάπτυξης που οραματιζόμαστε, είναι ακόμη πιο αξιέπαινη δεδομένης της μεταδοτικής φύσης του ιού. Όταν η πανδημία θα τελειώσει και ο δρόμος της οικονομικής ανοικοδόμησης θα ξεκινήσει, αυτός ο αναδυόμενος δυναμισμός θα είναι ζωτικής σημασίας.

Οι θετικές παρορμήσεις και δίκτυα από τα κάτω είναι απαραίτητα αλλά όχι επαρκή για μια βιώσιμη αλλαγή. Πρέπει οι κυβερνήσεις να διασφαλίσουν την υγεία όλων, να προστατέψουν το περιβάλλον και να παρέχουν οικονομικά δίκτυα ασφάλειας. Οι τακτικές υποστήριξης της αποανάπτυξης που προωθούμε ήταν απαραίτητες πριν την πανδημία, και είναι περισσότερο κατά τη διάρκειά της και μετά: ένα καινούριο Νιου Ντιλ και ένα πρόγραμμα δημόσιας επένδυσης, διαμοιρασμού εργασιών, βασικό εισόδημα, δημόσιες υπηρεσίες για όλους, και υποστήριξη για τις οικονομίες της κοινότητας. Έτσι θα μπορούσε να είναι η αναδιοργάνωση των δημοσίων οικονομικών μέσω μέτρων συμπεριλαμβανομένων προστίμων για το διοξείδιο του άνθρακα, ανώτατο όριο για τον πλούτο, φορολόγηση για τη χρήση φυσικών πόρων και τη μόλυνση.

Ενώ οι συζητήσεις για την αποανάπτυξη έχουν παραδοσιακά εστιάζει στην αποστράτευση των απαιτητικών σε φυσικούς πόρους και οικολογικά επιζήμιων πτυχών των τρεχουσών οικονομιών, η αντιμετώπιση της πανδημίας έχει να κάνει με την αποστράτευση αυτών των πτυχών που δεν είναι άμεσα απαραίτητες για τη διατήρηση της ζωής. Ταυτιζόμαστε στην αντιμετώπιση της θεμελιώδους πρόκλησης να διαχειριστούμε οικονομίες χωρίς ανάπτυξη κατά τη διάρκεια και μετά την πανδημία: πώς να αποστρατεύσουμε μέρη της καπιταλιστικής οικονομίας εξασφαλίζοντας την προμήθεια βασικών αγαθών και υπηρεσιών, πειραματιζόμενοι με τρόπους μη απαιτητικούς σε πόρους να απολαύσουμε τις ζωές μας, και να ανακαλύψουμε τα συλλογικά νοήματα της ζωής.

Ριζοσπαστικές προτάσεις ήδη εξετάζονται και επιλεκτικά έχουν υιοθετηθεί σε όλο το πολιτικό φάσμα καθώς προσφέρουν συγκεκριμένες λύσεις στην πανδημία. Εταιρίες και κυβερνήσεις

έχουν μειώσει τις ώρες εργασίας και εφαρμόζουν διαμοιρασμό της εργασίας· διαφορετικές μορφές βασικού εισοδήματος εξετάζονται και στοιχειώδη οικονομικά μέτρα έχουν θεσπιστεί για να ενισχύσουν τους εργαζόμενους την περίοδο της καραντίνας ύστερα από το κλείσιμο των επιχειρήσεων· μια διεθνής καμπάνια για εισόδημα φροντίδας έχει ξεκινήσει, ενώ ορισμένες κυβερνήσεις ασχολούνται με την παραγωγή εξοπλισμού για τη διασφάλιση των ζωτικών προμηθειών και υπηρεσιών και εξετάζονται αναστολές στην αποπληρωμή ενοικίων, δανείων και υποθηκών. Υπάρχει μια αυξανόμενη κατανόηση ότι θα χρειαστούν τεράστιες δαπάνες από τις κυβερνήσεις.

Ο κόσμος θα αλλάξει μετά την πανδημία, και θα υπάρξουν αγώνες για το ποια μονοπάτια θα ακολουθήσουμε. Οι άνθρωποι πρέπει να αγωνιστούν να κατευθύνουν την αλλαγή προς πιο δίκαιες και ανθεκτικές κοινωνίες που να έχουν λιγότερο αντίκτυπο στους ανθρώπους και στα φυσικά περιβάλλοντα. Οι ισχυροί θα προσπαθήσουν να ανασυστήσουν το κατεστημένο και να μετατοπίσουν τα κόστη στους λιγότερο ισχυρούς. Χρειάζεται οργάνωση και συμβολή δυνάμεων και καταστάσεων για να διασφαλίσουμε ότι δεν θα είναι το περιβάλλον ούτε οι εργάτες που θα πληρώσουν τον λογαριασμό, αλλά αυτοί που επωφελήθηκαν περισσότερο από την ανάπτυξη που προηγήθηκε αυτής της καταστροφής.

Η αποανάπτυξη δεν είναι επιβολή στερήσεων, αλλά ένας στόχος για να εξασφαλίσουμε αρκετά για όλους ώστε να ζουν με αξιοπρέπεια και χωρίς φόβο· να βιώσουμε τη φιλία, την αγάπη και να έχουμε υγεία, να απολαύσουμε τον ελεύθερο χρόνο και τη φύση και να «νομιμοποιήσουμε» μια ζωή που είναι ταυτόχρονα μια εμπειρία αλληλεξάρτησης και ευπάθειας. Αυτός ο σκοπός δεν θα επιτευχθεί επιχορηγώντας εταιρίες ορυκτών καυσίμων, αεροπορικές, κρουαζιέρες, ξενοδοχειακές και τουριστικές μεγάλο-επιχειρήσεις. Αντίθετα, τα κράτη πρέπει να επενδύσουν σε πράσινες πολιτικές και να επανα-οικοδομήσουν τις υποδομές υγείας και φροντίδας τους, να δημιουργήσουν δουλειές με τη μετατόπιση σε οικονομίες που είναι λιγότερο περιβαλλοντικά

επιζήμιες. Καθώς οι τιμές του πετρελαίου πέφτουν, τα ορυκτά καύσιμα πρέπει να φορολογηθούν βαριά, να αυξηθεί η χρηματοδότηση σε πράσινες και κοινωνικές επενδύσεις, και υπάρξουν φορολογικές απαλλαγές και μερίσματα στους εργαζομένους. Αντί να χρησιμοποιήσουμε το δημόσιο χρήμα για τη διάσωση επιχειρήσεων και τραπεζών, απαιτούμε τον καθορισμό βασικού εισοδήματος που θα επιτρέψει στους ανθρώπους και στις κοινότητες να ανοικοδομήσουν τις ζωές τους. Αυτά τα βασικά ερωτήματα που σχετίζονται με τις στρατηγικές για κοινωνικό-οικολογική μεταμόρφωση θα είναι στο επίκεντρο του διεθνούς συνεδρίου για την αποανάπτυξη στη Βιέννη που θα γίνει διαδικτυακά στα τέλη Μάη του 2020. Μια καλή αφετηρία είναι οι αξίες για την ανάκαμψη της οικονομίας και η βάση για τη δημιουργία μιας δίκαιης κοινωνίας, που περιλαμβάνονται στο ανοιχτό γράμμα 'Αποανάπτυξη: νέες βάσεις για την οικονομία'.

Αυτή η κρίση αναμφίβολα δημιουργεί περισσότερους κινδύνους παρά ευκαιρίες. Ανησυχούμε για τις πολιτικές φόβου που η σπέρνει η πανδημία, την εντατικοποίηση της παρακολούθησης και του ελέγχου των πολιτών, την ξενοφοβία και ρίξιμο του φταιξίματος σε άλλους, καθώς και για την απομόνωση στο σπίτι που παρεμποδίζει τις από κοινού διαδικασίες και την πολιτική οργάνωση. Από τη στιγμή που παίρνονται μέτρα όπως η απαγόρευση κυκλοφορίας, οι καραντίνες, η θέσπιση κανόνων μέσω διαταγμάτων, οι έλεγχοι συνόρων και αναβολή εκλογών, μπορεί εύκολα να γίνουν μέρος του οπλοστασίου της πολιτικής επιβολής, ανοίγοντας δυστοπικούς ορίζοντες.

Για να αντιμετωπίσουμε αυτούς τους κινδύνους, η αποανάπτυξη δίνει τα κίνητρα και μας οδηγεί στην επανίδρυση κοινωνιών των κοινών, της αλληλοβοήθειας, μετατοπίζοντας τις συλλογικές επιδιώξεις από την ανάπτυξη προς την ισότητα και την ευημερία. Αυτά δεν είναι μόνο υψηλοί στόχοι. Στο υπό έκδοση βιβλίο Η υπόθεση της Αποανάπτυξης αναδεικνύουμε καθημερινές πρακτικές και κανόνες, για να ξεκινήσουμε να οικοδομούμε τον κόσμο που θέλουμε σήμερα, μαζί με πολιτικές στρατηγικές που στηρίζουν την σύμπραξη αυτών των προσπαθειών για τη δημιουργία δίκαιων

και μικρού αντίκτυπου κοινωνιών. Αυτό το βιβλίο είναι διαφορετικό από κάθε άλλο σχετικά με την αποανάπτυξη, διότι είναι το πρώτο που προσπαθεί να απαντήσει το δύσκολο ερώτημα του «πώς» στην τρέχουσα πολιτική συγκυρία.

Πριν την πανδημία, έπρεπε να πείσουμε τους ανθρώπους για την αποανάπτυξη. Η δουλειά μας μπορεί να είναι κάπως πιο εύκολη τώρα, έχοντας τόσο απτά στοιχεία ότι το τρέχον σύστημα καταρρέει από το ίδιο βάρος του. Καθώς εισερχόμαστε σε μια δεύτερη μεγάλη οικονομική κρίση για πολλά χρόνια, ίσως κάποιοι από εμάς επιθυμούν να θεωρούν δεδομένη τη σοφία της παραγωγής και του καταναλωτισμού, μόνο και μόνο για να διατηρηθεί το σύστημα. Οι καιροί είναι ώριμοι για εμάς να εστιάσουμε σε αυτά που πραγματικά αξίζουν: όχι το ΑΕΠ, αλλά την υγεία και την ευημερία των ανθρώπων και του πλανήτη. Με μια λέξη: στην αποανάπτυξη.

Οι 4 Μάσκες

του Χάρη Ναξάκη

Μια άλλη κριτική ανάγνωση, στην εποχή του κορωνοϊού, του βιβλίου του R. Trivers, Η μωρία των ανοήτων, Εκδόσεις Κάτοπτρο

Στις 16 Ιουλίου του 1918, ρακένδυτος και με μόνη συντροφιά μια ταμπακιέρα με καπνό, ο παππούς μου ο Αντωνάκης, μικροκαμωμένος, εξ ου και το υποκοριστικό, αλλά γενναίος, επιστρέφει με μια ολιγοήμερη άδεια στο Κολυμπάρι Χανίων. Η ισπανική γρίπη είχε ήδη γίνει πανδημική. Ήταν έξι χρόνια φαντάρος, Πρώτος και Δεύτερος Βαλκανικός πόλεμος, Πρώτος Παγκόσμιος, σίγουρα όχι από επιλογή. Από «συνήθεια» συνέχισε να είναι φαντάρος μέχρι την Μικρασιατική Καταστροφή του 1922. Ο θάνατος όμως τον καλωσόρισε στην πόρτα του σπιτιού του. Η 19χρονη γυναίκα του, όμορφη σαν τα κρύα τα νερά, είχε μόλις

βάλει το κλειδί στην πόρτα του σπιτιού τους, δεν πρόλαβε να ανοίξει, σωριάστηκε στην είσοδο, πέθανε από την ισπανική γρίπη. Ο παπούς ξαναπαντρεύτηκε, ο όλεθρος του ιού, ο θάνατος της πρώτης γυναίκας του, γέννησε τη ζωή, τον πατέρα μου, τον αδερφό μου κι εμένα.

Ο προσωκρατικός φιλόσοφος Ηράκλειτος είχε συλλάβει αυτό το τραγικό παιγνίδι της μοίρας (της ύπαρξης), που η νεωτερική φιλοσοφία απωθεί από τη σκέψη της αναζητώντας επίγειους και ουράνιους παραδείσους, αναφέροντας: «το ίδιο πράγμα υπάρχει σ' εμάς, το ζωντανό και το πεθαμένο, το νέο και το γερασμένο, γιατί αυτά μεταβάλλονται σ' εκείνα κι εκείνα σε αυτά». Ο κόσμος είναι ευτυχώς ατελής, διότι αν ήταν τέλειος δεν θα μπορούσε να εξελιχθεί και «ζωογόνο» στοιχείο της ατέλειας είναι οι ιοί και τα μικρόβια, δηλαδή ο θάνατος, που γεννάει νέα ζωή. Χωρίς την θνητότητα, τον θρήνο μιας απώλειας και την γεννητικότητα, το κλάμα ενός μωρού, δεν υπάρχει ανθρώπινος βίος. Η δυτική σκέψη στις διάφορες εκφάνσεις της αρνείται το πεπερασμένο της ύπαρξης και για να αντιμετωπίσει αυτή την αδυσώπητη αλήθεια φοράει μάσκες. Ο στόχος είναι η απώθηση της επίγνωσης της τραγικής περατότητας της ύπαρξης, της συνείδησης της θνητής μας κατάστασης, της κατανόησης όπως αναφέρει ο Φ.Νταμπούρ (*Μακάριοι οι θνητοί*, Εκδόσεις Μάγμα), ότι ανήκουμε στο ανθρώπινο είδος επειδή είμαστε θνητοί, γεγονός που μετατρέπει την περατότητά μας σε μια έκρηξη ζωής, δημιουργικότητας και οδύνης. Η μάσκα λειτουργεί ως μηχανισμός εξαπάτησης και αυτοεξαπάτησης διότι όπως θαυμάσια αναλύει ο R. Trivers στο βιβλίο του *Η μωρία των ανοήτων*, εξαπατούμε τον εαυτό μας προκειμένου να μπορέσουμε αποτελεσματικότερα να εξαπατήσουμε τους άλλους. Ο μηχανισμός δε αυτός είναι μια υπερμάσκα, σύμφυτη με τον homo sapiens.

Η ατομικιστική μάσκα: Το απελευθερωμένο από κάθε περιορισμό άτομο, αυτό που είναι ελεύθερο να ασκήσει τα ελαττώματά του, η κουλτούρα του εγωισμού και του ναρκισσιστικού ατομισμού, η ζωή χωρίς όρια διότι αυτά περιστέλλουν την ελευθερία του εγώ, το δικαίωμα του καθενός να ζει όπως επιθυμεί ενισχύοντας το εγώ

και φονεύοντας το εμείς, τον άλλο, αυτά είναι ό,τι στον δυτικό πολιτισμό αναφέρεται ως ανθρώπινα δικαιώματα. Ο κυρίαρχος φιλελεύθερος ατομικισμός, το αυτοαναφορικό άτομο, δεν θα συντάξει ποτέ μια διακήρυξη των ανθρωπίνων υποχρεώσεων διότι διεκδικεί μόνο δικαιώματα και δεν αναλαμβάνει υποχρεώσεις. Το να μένουμε στο σπίτι είναι αναχρονισμός γιατί στερείται από την ικανοποίηση η μηχανή κατανάλωσης επιθυμιών και εμπορευμάτων στην οποία έχει μεταμορφωθεί ο σύγχρονος ατομικιστής. **Ελευθερία (κατανάλωση) ή θάνατος.** Μένοντας στο σπίτι μπορώ να περιορίσω εθελούσια τις ανάγκες μου και να προστατεύσω βέβαια την κοινότητα. Οι ισχυροί οικογενειακοί δεσμοί στην Ελλάδα επέτρεψαν στους ανθρώπους να προστατεύσουν τους δικούς τους τη στιγμή που στην αναπτυγμένη δύση πέθαιναν αβοήθητοι στα γηροκομεία. Αν η ευθύνη ήταν κατά κύριο λόγο ατομική, όπως διαφημίζει το φιλελεύθερης έμπνευσης σύνθημα, τότε το άτομο ορθολογικά σκεπτόμενο θα ταύτιζε την μεγιστοποίηση του ατομικού του συμφέροντος με την εγκατάλειψη των αντιπαραγωγικών γερόντων. Ο τρόπος που πεθαίνουν οι γέροντες είναι ο άκαρδος πολιτισμός των νεότερων.

Η κοινωνικο-κεντρική μάσκα: Ο άνθρωπος είναι μια κοινωνική και πολιτισμική κατασκευή. Την μετατροπή του σώματος (της φύσης) σ' αυτή τη μυθοπλασία την εισήγαγε ο Σαρτρ στο *Είναι και Μηδέν*, η Μποβουάρ στο *Δεύτερο φύλο* και την εξέλιξε ο Φουκώ που θεωρεί ότι η ανθρώπινη ταυτότητα είναι απεριόριστα πλαστική και περιλαμβάνει μόνο επίκτητα και όχι έμφυτα χαρακτηριστικά. Ο Φουκώ λέει ότι δεν υπάρχει λόγος για έναν άντρα να αποδεχτεί την αρσενικότητά του. Αρκεί να θέλεις να είσαι άλλος για να γίνεις άλλος. Η τέλεια μάσκα. Για να παρατηρήσει σαρκαστικά ο Μ. Ονφρέ ότι η αλλαγή φύλου δεν γίνεται διαβάζοντας Φουκώ αλλά χειρουργικά και με ορμονοθεραπείες. Την περιγραφή του ανθρώπου ως αφύσικου, χωρίς ιδιότητες και ουσία, που πάνω της εγγράφει η όποια εξουσία όποια ταυτότητα θέλει συνέχισε ο Ιταλός φιλόσοφος Τ. Αγκάμπεν οδηγώντας την παραπάνω λογική στα άκρα σε άρθρο του στην εφημερίδα *Il Manifesto*: «Αφού η τρομοκρατία δεν λειτουργεί πλέον ως αιτία για έκτακτα μέτρα, η επινόηση μιας πανδημίας προσφέρει την τέλεια αφορμή ώστε να επεκταθεί η

εφαρμογή τους» και συνέχισε συγκρίνοντας τις φυλακές υψίστης ασφαλείας με την καραντίνα. Η πανδημία είναι λοιπόν κοινωνικό κατασκεύασμα, εφεύρεση της εξουσίας, για να επιβάλλει μια κατάσταση φόβου και ελέγχου στους υπηκόους, την επιτήρηση ως κανόνα. Πρόκειται για μια άλλη εκδοχή των θεωριών συνωμοσίας ότι ο ιός κατασκευάστηκε σε εργαστήριο. Η φύση είναι παρούσα και ενίοτε είναι υπό προϋποθέσεις φονική, η πανδημία είναι υπαρκτή και βεβαίως θα επιταχύνει την ψηφιακή επιτήρηση και τις διάφορες μορφές τηλεργασίας, αλλά αυτά έχουν ξεκινήσει ήδη εδώ και μια εικοσαετία.

Η τεχνο-επιστημονική μάσκα: Η πανδημία είναι η παταγώδης κατάρρευση ενός πολιτισμικού υποδείγματος που στηρίζεται στην νεότερη φενάκη (μάσκα) ότι ο άνθρωπος ξέκοψε από τη φύση, είναι μόνο κοινωνικό δημιούργημα, και με όπλο την ακαταμάχητη επιστήμη θα αποφυσικοποιήσει την ύπαρξη. Αλήθεια πόσες φορές η επιστήμη δεν διακήρυξε τον οριστικό θάνατο των ιών και των μικροβίων; Η πεποίθηση αυτή στηρίζεται στην ορθολογική ματαιοδοξία ότι τίποτα στη φύση δεν είναι απρόσιτο στην γνώση. Η γνώση όμως είναι άενα ατελής, οι εξηγήσεις έχουν όρια. Οι νεότερες κοινωνίες των φώτων συνεχίζουν να είναι στο σκοτάδι. Η επιδίωξη της επιστήμης να αναγορευτεί σε επίγειο θεό θα διαρκέσει μέχρι να εμφανιστεί η νέα πανδημία. Γι' αυτό κάθε φορά ανανεώνει την προσδοκία (μάσκα) για την ανακάλυψη ενός υπερφαρμάκου, μέχρι η τεχνοεπιστήμη να μας μετατρέψει μέσω των γενετικών χειρισμών του γονιδιώματος σε άτρωτους μετανθρώπους. Ο τελικός νικητής της πανδημικής κρίσης είναι ο τεχνολογικός μεσσιανισμός και ο μετασχηματισμός της ανθρώπινης κατάστασης σε μετανθρώπινη. Μην διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους οι φιλελεύθεροι και αριστεροί ατομικιστές για το πόσο περιόρισε την προσωπική τους ελευθερία, που συνήθως περιλαμβάνει ή ταυτίζεται με το καταναλώνω άρα υπάρχω, η καραντίνα. Στην επόμενη πανδημία η καραντίνα θα είναι εικονική, θα έχει ψηφιοποιηθεί, το δικτυωμένο άτομο θα την «καταναλώνει» οικειωθελώς. Ήδη συγκροτείται ένα τεχνοσύμπαν ψηφιακής επιτήρησης. Τα ύποπτα κρούσματα είναι δυνατόν να εντοπιστούν από τις διαδρομές τους που καταγράφονται στα κινητά τους, τις

πιστωτικές τους κάρτες, τις κάμερες ασφαλείας ή τις κάμερες-σαρωτές που θα εντοπίζουν ποιος έχει πυρετό. Ταυτόχρονα θα επιταχυνθεί η ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης και της γενετικής μηχανικής που θα μετατρέψουν τον ατελή άνθρωπο σε υγειονομικά προστατευόμενο αυτόματο, σε μια μετανθρώπινη μηχανή. Το θνήσκον σώμα και οι ιοί θα είναι περιττοί γιατί θα τείνουμε να γίνουμε ασώματα ψηφιακά αποτυπώματα. Κανείς βέβαια δεν αρνείται την περίθαλψη, που δεν είναι κατασκευή μετανθρώπου, αλλά τον γενετικό χειρισμό του γονιδιώματος για την παραγωγή ενός νέου ανθρώπου.

Όσο βέβαια το τεχνολογικό σύστημα καθολικοποιείται για να ελέγξει και να περιορίσει τον «θόρυβο» που δημιουργεί η ενίοτε απρογραμμάτιστη και ενοχλητική ανθρώπινη παρουσία και το φυσικό περιβάλλον, τόσο αυξάνονται αντί να μειώνονται οι αστάθειες, οι αβεβαιότητες και η συνοχή της κοινωνίας. Τότε οι «υγιείς» ελίτ του μέλλοντος θα ανακαλύψουν το σούπερ εμβόλιο που θα περιλαμβάνει μια πιο ισχυρή δόση τεχνολογίας. Θα ζουν περιφραγμένες σε τεχνολογικά νεομεσαιωνικά φρούρια έχοντας την ψευδαίσθηση ότι είναι προστατευμένοι. Ο νέος μεσσιανισμός θα είναι τεχνολογικός.

Η επουράνια μάσκα: Στις Φιλιάτες Θεσπρωτίας στα μέσα του 19ου αιώνα εν μέσω της πανδημίας πανώλης η ηγεσία της εκκλησίας προτρέπει τους 2.800 κατοίκους της πόλης να δεχτούν καρτερικά τις συνέπειές της διότι ήταν θεόσταλη, θεία τιμωρία. Στο τέλος επέζησαν 130 κάτοικοι. Βεβαίως η σημερινή ηγεσία της εκκλησίας δεν υιοθέτησε μια τέτοια αναχρονιστική στάση. Το επίδικο ζήτημα που έθεσε είναι το μεταφυσικό και μη αποδεικνυόμενο, η θεολογική παραδοχή για το τί υπήρχε εν αρχή, στην απαρχή της απαρχής, δηλαδή ο θεός. Η υπόθεση αυτή δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί ή να διαψευστεί με κοινά αποδεκτά εννοιολογικά εργαλεία, είναι αυτοεπαληθεύσιμη, δηλαδή δόγμα. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν ο πανάγαθος θεός να επιτρέπει να μολύνεται με ιούς και μικρόβια η θεία μετάληψη, που εξασφαλίζει την αιωνιότητα και την αγιοποίηση του ανθρώπου, ο άρτος και ο οίνος που συμβολίζουν το σώμα και το αίμα του

Χριστού; Αν αυτό ήταν δυνατόν, να κυκλοφορούν δηλαδή μικρόβια στη θεία μετάληψη όπως διαβεβαιώνει η επιστήμη, τότε ο θεός θα ήταν εκδικητικός, μετάνιωσε που κατασκεύασε τον άνθρωπο. Το συμπέρασμα είναι αυτονόητο. Αφού ο θεός είναι πανάγαθος ακόμα κι αν τα θνητά υλικά στοιχεία της μετάληψης έχουν μολυνθεί, κατά την τέλεση του μυστηρίου μεταμορφώνονται για να μεταφέρουν τη θεία χάρη και είναι αβλαβή. Γι' αυτό είναι αδιαπραγμάτευτη η θεία μετάληψη για την εκκλησία.

Οι μάσκες δεν μπορούν οριστικά να αφαιρεθούν, μπορούμε όμως να τις φοράμε λιγότερο. Για να συμβεί αυτό δεν αρκεί να διεκδικούμε μόνο την ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας που αποδιάρθρωσε η νεοφιλελεύθερη συνταγή της ιδιωτικοποίησης του κόσμου. **Για να επιτευχθεί μια συμβιωτική κοινωνία, η ευζωία, όχι η αθανασία, ο κόσμος πρέπει να γυρίσει ανάποδα, να αλλάξει πολιτισμικό και παραγωγικό υπόδειγμα και να μπει ένα φρένο στην αχαλίνωτη παγκοσμιοποίηση.** Η διάδοση άλλωστε της πανδημίας σε κάθε χώρα, όπως σωστά παρατηρεί ο Γ. Λιερός (ηλεκτρονικό άρθρο στις εκδόσεις των Συναδέλφων), είναι ανάλογη του ανοίγματός της στην παγκοσμιοποίηση, γι' αυτό οι χώρες που επλήγησαν περισσότερο στην Ευρωπαϊκή Ένωση (Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Ισπανία, κλπ) είναι αυτές που διατηρούσαν μεγαλύτερες εμπορικές συναλλαγές με την Κίνα. Γιατί βέβαια δεν παγκοσμιοποιούνται μόνο το κεφάλαιο, τα εμπορεύματα και η εργασία αλλά και οι ιοί. Ένα επίπεδο μετασχηματισμών για ένα κόσμο από την ανάποδη είναι: να γυρίσουμε την πλάτη στην ιδεολογία της απεριόριστης ανάπτυξης και της προόδου, να περιορίσουμε τα πρωτεία της οικονομίας και να «κατασκευάσουμε» ένα πολιτισμό των ορίων. Η προστασία και αναβάθμιση των οικοσυστημάτων θα επανάφερε μια ισορροπία ανάμεσα στα μικρόβια, τους ανθρώπους και τα ζώα, παρεμποδίζοντας τις επιδημίες, η τοπικοποίηση της παραγωγής και της κατανάλωσης, η λιτή ζωή – λιγότερα είναι καλύτερα – θα περιόριζε τον καταναλωτικό ηδονισμό, η μείωση έως κατάργηση της βιομηχανικής κτηνοτροφίας, που είναι το βιολογικό υπόστρωμα για τις μεταλλάξεις των ιών και το πέρασμά τους στον άνθρωπο και η αντικατάστασή της από την μικρή οικογενειακή κτηνοτροφία, η

επέκταση των κοινών αγαθών, η τουριστική αποανάπτυξη και η λελογισμένη ανάπτυξη του περιηγητικού τουρισμού. Πρέπει επειγόντως να γυρίσουμε τον κόσμο ανάποδα, διότι δεν πιστεύω στην παιδαγωγική των καταστροφών, ότι δηλαδή μετά από μια καταστροφή ο άνθρωπος θα βάλει μυαλό. Έχει στη φύση του την ύβρη την οποία πρέπει να περιορίσουμε.

Ο Χάρης Ναξάκης είναι καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Κάλεσμα στην “Από Κοινού” συνέλευση

(Κάλεσμα στην «Από Κοινού» Συνέλευση για την Αποανάπτυξη, τον Κοινοτισμό και την Άμεση Δημοκρατία – Σταγιάτες Πηλίου, 26-27-28 Οκτωβρίου 2019, στο πολιτιστικό κέντρο της αυτοδιαχειριζόμενης κοινότητας)

Η ανάγκη για αλλαγές στις σημερινές κοινωνίες και στον επαναπροσδιορισμό της θέσης που κατέχουμε μέσα σε αυτές, μας οδηγεί στην επόμενη συνάντηση της συνέλευσης για την Αποανάπτυξη και την Άμεση Δημοκρατία, με σημείο συνάντησης τις Σταγιάτες.

Στην συνέλευση συμμετέχουν μεμονωμένα άτομα, συλλογικότητες και κινήματα που έχουν αναπτυχθεί και δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα. Η διαφωνία με το ήδη υπάρχον «αναπτυξιακό» μοντέλο που κυριαρχεί στις σημερινές κοινωνίες και προωθεί τον αλόγιστο καταναλωτικό τρόπο ζωής, αμφισβητείται και σαν απάντηση υιοθετούνται άλλες φιλοσοφίες και πρακτικές.

Όλα τα έμπρακτα εγχειρήματα που βασίζονται στο ενδιαφέρον για το κοινωνικό μοντέλο της αποανάπτυξης, του κοινοτισμού και της αμεσοδημοκρατικής οργάνωσης, αποδεικνύουν την υπαρκτή αντίσταση στην καταστροφή του φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος.

Η πολύχρονη πορεία ζωής όλων αυτών των ανθρώπων και ομάδων έχει αποδείξει ότι υπάρχουν υγιή και δυναμικά κοινωνικά κύτταρα, οι δράσεις των οποίων επιθυμούν να συναντηθούν και να συντονιστούν, έτσι ώστε να εκφραστεί η κοινή πολιτική τους φιλοσοφία, σε μια προοπτική μετασχηματισμού που ανοίγει το δρόμο για μια κοινωνία που θα στηριχθεί:

-στο αποαναπτυξιακό μοντέλο της οικονομίας των αναγκών, της επάρκειας και του μικρότερου οικολογικού αποτυπώματος στη βάση της αφθονίας των υλικών και άυλων Κοινών,

-στην κοινοτική οργάνωση με βάση την προσωπική και συλλογική αυτονομία,

-σε αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς και στη θέσπιση της άμεσης δημοκρατίας με τη μορφή του ομοσπονδιακού Κοινοτισμού.

Ισοτιμία, διαφάνεια, ενεργή συμμετοχή και συναίνεση στην λήψη αποφάσεων είναι βασικές αρχές της λειτουργίας της Από Κοινού Συνέλευσης.

Η τριήμερη συνάντηση της Από Κοινού Συνέλευσης θα ξεκινήσει το Σάββατο 26 Οκτωβρίου – 13.00. Λήξη το μεσημέρι της Δευτέρας 28 Οκτωβρίου. Θα ακολουθήσουν ανακοινώσεις για το πρόγραμμα, τα προτεινόμενα θέματα, οδηγίες για την πρόσβαση, την διαμονή και τις δραστηριότητες του τριημέρου.

Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός!

Μην Πυροβολείτε τον Αγγελιοφόρο: Κριτική στις Κριτικές κατά του Φαινομένου «Thunberg»

του Αντώνη Μπρούμα

Η σχολική απεργία της 16χρονης Greta Thunberg την έφερε στο προσκήνιο της παγκόσμιας προσοχής ως σύμβολο της διαμαρτυρίας της νέας γενιάς για την κλιματική αλλαγή. Η εικόνα της μετάβασής της στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών στην Νέα Υόρκη με

ιστιοπλοϊκό έκανε τον γύρο του κόσμου. Η πρόσφατη όμως οργανωμένη ομιλία της στην Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών για το κλίμα έκλεψε την παράσταση και την έκανε πρωτοσέλιδο στα μέσα ενημέρωσης όλου του κόσμου. Την κατέστησε όμως και επίκεντρο κριτικής.

Οι κριτικές στο φαινόμενο «Thunberg» είναι πολλών ειδών και προέρχονται από διαφορετικές, τόσο πολιτικά «δεξιές» όσο και «αριστερές» αφετηρίες. Επιδέχονται όμως όλες σοβαρής κριτικής. Η κριτική λοιπόν στις κριτικές μπορεί να ομαδοποιηθεί ως ακολούθως:

- **Η Thunberg δεν είναι άσχημη / δεν χρήζει ψυχιατρικής παρακολούθησης:** Είναι πολύ διαδεδομένες σε κύκλους συζήτησης ακροδεξιάς απόχρωσης οι κριτικές στη Thunberg, που επικεντρώνουν στα εξωτερικά χαρακτηριστικά, στη συμπεριφορά, στην ψυχική ισορροπία και στο σύνδρομο Asperger. Μολονότι το επίπεδο της συζήτησης πέφτει πολύ χαμηλά, τέτοιες απόψεις χρήζουν κονιορτοποίησης, όχι μόνο επειδή είναι ευρύτατα δημοφιλείς αλλά και επειδή κομίζουν το γνωστό ύφος κοινωνικού κανιβαλισμού, πάνω στο οποίο η ακροδεξιά χτίζει παγκοσμίως. Μπορεί κάποιος να νοσταλγούν εποχές, που παλαιότερα έκαίγαν μάγισσες ή πιο πρόσφατα οι ναζί βάφτιζαν τρελούς τους αμφισβητίες και τους μπαγλάρωναν στα ψυχιατρεία, εντούτοις η διαφορετικότητα και η αμφισβήτηση είναι τα στοιχεία, που προσδίδουν δυναμισμό στις κοινωνίες μας, τις εμποτίζουν με το αντίδοτο της κοινωνικής αλλαγής και απειλούν την καθεστηκυία τάξη. Ως εδώ λοιπόν, πίσω κανίβαλοι! Κάτω τα χέρια από αυτό το πλάσμα! Να προσεχθεί ως κόρη οφθαλμού!
- **Η Thunberg έχει σύνδρομο Asperger:** Η ίδια η Greta Thunberg έχει περιγράψει το γεγονός ότι πάσχει από σύνδρομο Asperger ως υπερδύναμη και, φυσικά, έχει δίκιο. Ένα από τα χαρακτηριστικά των ατόμων με Asperger είναι η επιμονή, με την οποία υπηρετούν στόχους, που βάζουν, οι οποίοι για τους «φυσιολογικούς» ανθρώπους θα φαίνονταν ανέφικτοι. Αυτό ακριβώς έκανε η Thunberg. Από μία

σχολική απεργία άναψε την σπίθα για ένα διεθνές κίνημα της νέας γενιάς, που κορυφώθηκε προσφάτως με την μεγαλύτερη παγκόσμια κινητοποίηση για το κλίμα. Αν αποδεικνύει κάτι το Asperger της Thunberg σε εμάς τους φυσιολογικούς, αυτό είναι πως έχουμε περισσότερη δύναμη από όση μπορούμε να φανταστούμε στο να αλλάζουμε την κοινωνία μας σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο και πως μπροστά μας ανοίγονται μυριάδες πιθανότητες κοινωνικής αλλαγής.

- **Η Thunberg δεν είναι βαλτή** : Από κύκλους τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς εκπορεύονται θεωρίες συνωμοσίας ότι η Thunberg είναι υποχείριο συμφερόντων. Για τους ακροδεξιούς αυτό είναι ανήθικο, όχι για τα σχέδια που υποτίθεται ότι επιτελεί το υποχείριο αλλά γιατί το πρόσωπο «Greta Thunberg» και η οικογένειά της λαμβάνουν ή θα λάβουν ανταλλάγματα (οικονομικά, θέσεις εξουσίας). Ωστόσο, έρευνες δείχνουν ότι μερίδα ακροδεξιών κριτικών στην «Thunberg» χρηματοδοτείται από συντηρητικά funds, που συνδέονται με την αμφισβήτηση της κλιματικής αλλαγής. Επομένως, αυτό που πράγματι ξέρουμε με σιγουριά και αποδείξεις είναι πως, αν κάποιος αυτή τη στιγμή χρηματοδοτείται από σκοτεινά κέντρα, αυτός είναι ορισμένοι πόλοι κριτικής στην Thunberg ακροδεξιάς και νεοφιλελεύθερης κοπής. Η ίδια η Thunberg έχει ως προς αυτή την κατηγορία πει ότι τα πάντα καλύπτονται με έξοδα της οικογένειάς της.
- **Η Thunberg δεν αποπροσανατολίζει**: Αλλά και ορισμένοι αριστεροί είναι πεπεισμένοι χωρίς όμως αποδείξεις ότι η Thunberg είναι υποχείριο εταιρικών συμφερόντων, για να αποπροσανατολίσει τους κοινωνικούς αγώνες ενάντια στην κλιματική αλλαγή σε πιο ανώδυνα για το κυρίαρχο σύστημα μονοπάτια (πχ. πράσινη ανάπτυξη). Κατ' αρχάς, η συνεκτικότητα πολιτικού ήθους και αριστερών ιδεών επιβάλλει αποδείξεις για τέτοιους ισχυρισμούς. Αλλά αυτά είναι μικρά γράμματα για ορισμένους, που φιλονικούν με

την ακροδεξιά στη συνωμοσιολογία και στην de facto παράλλαξη της πραγματικότητας χωρίς αντικειμενική βάση ανάλογα με τα πιστεύω τους. Είναι όμως ο λόγος της Greta Thunberg αποπροσανατολιστικός;

- **Ο λόγος της Thunberg δεν είναι αποπροσανατολιστικός:** Και εδώ φτάνουμε στην ουσία του θέματος, που δεν είναι άλλη από το περιεχόμενο και όχι τη μορφή του φαινομένου «Thunberg». Η Greta σπάει πάρα πολλά ταμπού με τεράστιες ταχύτητες. Ένα από αυτά είναι η άενη οικονομική ανάπτυξη και η μη βιωσιμότητά της. Ο λόγος της στρέφεται κυρίως κατά αυτής. Η αντίθεση σε αυτό το ταμπού είναι πολύ πιο ριζοσπαστική από τον στείρο αντικαπιταλισμό. Ίδια και χειρότερη «ανάπτυξη» είδαμε και επί κρατικού «σοσιαλισμού». Για τους παροικούντες στην Ιερουσαλήμ η αντίθεση στην διαρκή οικονομική μεγέθυνση ως αναγκαία προϋπόθεση για την σωτηρία μας είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο πόρισμα και είναι μια απολύτως λογική θέση στη φάση που βρισκόμαστε. Η θέση αυτή κλονίζει συθέμελα το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα, που νομοτελειακά αναπαράγεται μέσα από την οικονομική μεγέθυνση ενώ χωρίς αυτή καταρρέει. Η θέση όμως αυτή δεν είναι αρκετά ριζοσπαστική για ορισμένους, που υπερθεματίζουν με άλογο τρόπο από τα αριστερά. Ίσως αυτό συμβαίνει, γιατί τελικά δεν συμφωνούν. Ενδεχομένως γι' αυτούς η κλιματική αλλαγή είναι κάποιος μύθος, που απειλεί την απερίσπαστη κατανάλωση αγαθών από την εργασία και την οικονομική ιδεολογία της εθνικά περιχαρακωμένης αναπτυξιοκρατίας. Σε κάθε περίπτωση, ο προσανατολισμός του λόγου της Greta Thunberg είναι για την ώρα σε σωστή κατεύθυνση, επιστημονικά τεκμηριωμένος και μη ενσωματώσιμος από τις πράσινες εκδοχές του καπιταλισμού, έχοντας ως θεμελιώδες χαρακτηριστικό του την αντίθεση στο δόγμα της άενης οικονομικής μεγέθυνσης

Μία πραγματικά κριτική προσέγγιση του φαινομένου «Thunberg» θα έπρεπε να εστιάζει στις τάσεις των μέσων ενημέρωσης και του

πολιτικού συστήματος να εφευρίσκουν ηγέτες των κινημάτων, για να καθιστούν τα τελευταία σύμμετρα και ομόλογα στις δικές τους δομές και ευεπίφορα στα δικά τους συμφέροντα κέρδους και εξουσίας. Έτσι, υπό το παραλλακτικό πρίσμα των μέσων ενημέρωσης τα αναδυόμενα οικολογικά κινήματα αποκτούν τον δικό τους «ροκ σταρ» στο πρόσωπο της Thunberg. Με το να ανορθώνεται σε παγκόσμιο σύμβολο του αγώνα κατά της κλιματικής αλλαγής η 16χρονη Greta διαπερνάται αυτή τη στιγμή από τους ανταγωνισμούς, που συγκρούονται γύρω από το οικολογικό ζήτημα σε διεθνές επίπεδο. Σε αυτή την -και εσωτερική- μάχη δείχνει τεράστιο σθένος. Και εμείς πρέπει να επιλέξουμε να σταθούμε - όχι άκριτα- πίσω από τις επιλογές της, κυρίως τις ριζοσπαστικές, και να μην συμπαρατασσόμαστε με κοινωνικές δυνάμεις, που για άλλους λόγους επιθυμούν την καταστροφή αυτού του συμβόλου. Να βγούμε μπροστά με το μότο να πολλαπλασιάσουμε τις Greta Thunberg αυτού του κόσμου.

Από την σκοπιά της κοινωνικής οικολογίας το φαινόμενο «Thunberg» είναι ενδεικτικό των νέων κοινωνικών ρευμάτων, που αναδύονται στα οικολογικά. Η «προσωποποίηση» από τα μίντια και οι μεγάλες δυνατότητες ενσωμάτωσης δεν αναιρούν το θετικό πέρασμα σε μια νέα εποχή, όπου το οικολογικό θα συνιστά το επίκεντρο και μάλιστα με αποχρώσεις αμφισβήτησης του οικονομικού συστήματος ακόμη και σε θεσμικό επίπεδο. Στη νέα αυτή εποχή το φαινόμενο «Thunberg» περισσότερο μας απομακρύνει παρά μας φέρνει πιο κοντά στην ιστορική αποτυχία των οικολογικών κινημάτων του παρελθόντος να αποτρέψουν την καταστροφή. Το πρόσωπο «Greta Thunberg» είναι ο αγγελιοφόρος από το μέλλον της ανθρωπότητας. Μην τον πυροβολείτε. Εστιάστε στο περιεχόμενο, όχι στο μέσο, του μηνύματος.

Γιορτή της Αποανάπτυξης – 14&15 Σεπτέμβρη, Σταγιάτες Πηλίου

Μία συνάντηση συνεργατικών, αυτοδιαχειριζόμενων επιχειρημάτων και κινημάτων που αντιστέκονται στη λεηλασία του περιβάλλοντος και την καταστροφή των τοπικών κοινωνιών

Πρόγραμμα ΓΙΟΡΤΗΣ «ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ»

Σάββατο 14 Σεπτεμβρίου

13.00 Εργαστήριο: “Υγρό Απορρυπαντικό” από τη BIOME

14.00 Συλλογική Κουζίνα

15.00 Θεματική (Κινήματα) “**Το ενεργειακό ζήτημα**”

Στη συζήτηση της ενέργειας θα τεθούν 2 κύριοι άξονες:

– Ενέργεια και περιβάλλον. Ποια είναι τα σημερινά δεδομένα, πώς τα αντιμετωπίζει κάθε πρωτοβουλία, ποιες οι θέσεις των κινημάτων για τη βιωσιμότητα του περιβάλλοντος σε τοπική και παγκόσμια κλίμακα, μύθοι και αλήθειες για την κλιματική αλλαγή.

– Ενέργεια και ανάπτυξη. Οι θέσεις κάθε κινήματος για τη βιωσιμότητα των φυσικών πόρων και των κοινωνιών. Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας -ΑΠΕ- “πράσινη ενέργεια”, γεωπολιτικό πλαίσιο, αυτόνομα δίκτυα, οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες.

Με συμμετοχή των πρωτοβουλιών ενάντια στις εξορύξεις πετρελαίου που προγραμματίζονται να γίνουν στο 1/3 της χώρας. Πιο συγκεκριμένα μαζί μας θα είναι οι: Πρωτοβουλία Αθήνας ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, Πρωτοβουλία Άρτας ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, Πρωτοβουλία

Πολιτών Πρέβεζας κατά των εξορύξεων, Σώστε την Ήπειρο – Όχι στην εξόρυξη υδρογονανθράκων

21.00 Συναυλία:

- Σπύρος Γραμμένος
- Αλκίνοος Ιωαννίδης
- Social Waste

Κυριακή 15 Σεπτεμβρίου

09.30 Περίπατος στις πηγές του νερού

11.00 Θεματική (Συνεργατικά) **“Συνεργατισμός και Αυτοδιαχείριση”**

Στη συζήτηση γύρω από τον συνεργατισμό οι 2 κύριοι άξονες θα είναι:

– Το νόημα της συνεργατικής παραγωγής. Ποιος, τι και γιατί παράγει, ερμηνεύοντας την αυτάρκεια, την ομότιμη παραγωγή, το δίκαιο εμπόριο, το οικολογικό αποτύπωμα, την κυκλική οικονομία.

– Η δομή της συνεργασίας, οριζόντια οργάνωση και μέθοδοι ισότιμης συμμετοχής. Εμπειρίες και προβλήματα που ανακύπτουν στη λειτουργία. Βιωσιμότητα των εγχειρημάτων σε περιβάλλον αγοράς αλλά και κοινωνικό όφελος.

14.00 Συλλογική Κουζίνα

15.30 Διαδραστική Παράσταση **“Με γεια τη δουλειά”** από την Ομάδα Θεάτρου του Καταπιεσμένου **“Boalitaria”**

Πολιτικό κάλεσμα:

“Ούτε ο Φιλελευθερισμός ούτε ο Μαρξισμός, που είναι ο σημαντικότερός του αντίπαλος, δεν φαίνεται ότι μπορούν να προσφέρουν μεγάλες ελπίδες για τη λύση των ογκωδών προβλημάτων

που απειλούν να μας συντρίψουν. Εξαιτίας αυτού αναζωπυρώθηκε το ενδιαφέρον για μια τρίτη θέση που εκδηλώθηκε στις μελέτες για τον Κοινωνικό ανθρωπισμό, τον Κοινοτισμό και άλλες παραδόσεις κοινωνικού κριτικισμού οι οποίες επισκιάστηκαν από τις κυρίαρχες παραδόσεις που προέρχονται από τον Διαφωτισμό. Η έρευνα για έναν Τρίτο δρόμο, ούτε φιλελεύθερο ούτε μαρξιστικό, αντανακλά τον αυξανόμενο φόβο ότι οι άνθρωποι δεν ελέγχουν πλέον τη ζωή τους.”

Κρίστοφερ Λας / *Πρόδος: η τελευταία δεισιδαιμονία*

Εδώ και 2 χρόνια, άτομα, ομάδες και κινήματα συνανταμώνονται στις Σταγιάτες Πηλίου με στόχο να διαμορφώσουν ένα πλαίσιο νοημάτων και αξιών προς μια μετα-καπιταλιστική κοινωνία, καθώς και να δράσουν συλλογικά απέναντι στην επέλαση του εξορυκτικού καπιταλισμού, αλλά και στηρίζοντας τη δημιουργία κοινοτήτων που βιωματικά θα παράγει έναν άλλο νέο κόσμο. Η πολύχρονη πορεία ζωής όλων αυτών των ανθρώπων και ομάδων έχει αποδείξει ότι υπάρχουν υγιή και δυναμικά κοινωνικά κύτταρα, οι δράσεις των οποίων επιθυμούν να συναντηθούν και να συντονιστούν, έτσι ώστε να εκφραστεί η κοινή πολιτική τους φιλοσοφία, σε μια προοπτική μετασχηματισμού που ανοίγει τον δρόμο για μια κοινωνία που θα στηριχθεί: στο αποαναπτυξιακό μοντέλο της οικονομίας των αναγκών, της επάρκειας και του μικρότερου οικολογικού αποτυπώματος στη βάση της αφθονίας των υλικών και άυλων Κοινών, στην κοινοτική οργάνωση με βάση την προσωπική και συλλογική αυτονομία, σε αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς και στη θέσμιση της άμεσης δημοκρατίας με τη μορφή του ομοσπονδιακού Κοινοτισμού.

Η Από Κοινού Συνέλευση επιδιώκει αυτή τη σύγκλιση των παραγωγικών δυνάμεων στη δημιουργία ενός ελκυστικού προγράμματος για τη μετάβαση του έθνους/κράτους σε μια άμεση, συμβουλευτική, κοινωνική και οικολογική δημοκρατία με βάση την τοπική αυτοδιαχείριση/διοίκηση. Με αυτό το πνεύμα ενώνουμε τις σκέψεις μας σε αυτή τη γιορτή, στα ζητήματα της Ενέργειας και του Συνεργατισμού, για τα οποία αγωνιζόμαστε από κοινού τα τελευταία χρόνια, και τώρα, ίσως περισσότερο από πριν, είναι

απαραίτητη η υπερ-τοπική δικτύωση και τα κοινά προτάγματα, στον δρόμο για την “Κοινότητα των Κοινοτήτων”.

Σας καλούμε όλ@ σε αυτή τη γιορτή για την Αποανάπτυξη, μέσα σε ένα περιβάλλον αυτοδιαχείρισης όπως αυτό στην κοινότητα των Σταγιατών, να μοιραστούμε ιδέες, απόψεις και να δράσουμε Από Κοινού!

Μουσικές – Περίπατος – Θέατρο – Οικοτεχνία – Βιβλία – Συλλογική Κουζίνα – Χορτοφαγική διατροφή, μας περιμένουν σε αυτό το διήμερο στο Πήλιο, όπου η καλή διάθεση και η θέληση για δημιουργία φωτίζουν την καρδιά και το μυαλό μας.

Ένας νέος άλλος κόσμος είναι εφικτός!

Αλληλέγγυα και Κοινοτικά

Από Κοινού Συνέλευση για την Αποανάπτυξη – τον Κοινοτισμό – την Άμεση Δημοκρατία

Στην πλατεία των Σταγιατών θα υπάρχει πάγκος πληροφοριών.

Κατά τη διάρκεια της γιορτής θα κυκλοφορούν κουτιά οικονομικής ενίσχυσης για την κάλυψη των εξόδων της διοργάνωσης.

Το αστικό ΚΤΕΛ Βόλου αποφάσισε να διευκολύνει τη μετακίνηση όσων θέλουν να παρακολουθήσουν τη συναυλία των “Από Κοινού”, στις 14/9, στις Σταγιατές, με έκτακτα δρομολόγια από τις 7:00μμ κάθε μισή ώρα ως τις 8:45μμ. Στο τέλος της συναυλίας θα διατεθούν λεωφορεία για την επιστροφή στον Βόλο.

Πρόκειται για μια απόφαση της διοίκησης του ΚΤΕΛ, η οποία ενισχύει τη μετακίνηση με τα Μαζικά Μέσα Μεταφοράς και αμβλύνει το μεγάλο πρόβλημα της στάθμευσης.

Χάρτης πάρκινγκ: Πατήστε [εδώ](#)

Χάρτης χώρου συναυλίας: Πατήστε [εδώ](#)

Χάρτης μονοπατιού από το Βόλο: Πατήστε [εδώ](#)

Ιστότοποι: <https://apokoinou.gr/> ,
<https://apokoinougiorti.blogspot.com/>

Σάββατο **14** & Κυριακή **15** Σεπτέμβρη
Σταγιάτες Πηλίου

Σάββατο 14

13:00 Εργαστήριο BIOME

15:00 **Συζήτηση με κινήματα**

Το ενεργειακό ζήτημα

21:00 **Συναυλία** Σπύρος Γραμμένος
Αλκίνοος Ιωαννίδης
Social Waste

Κυριακή 15

09:30 Επίσκεψη στις Πηγές Σταγιάτων

11:00 **Συζήτηση με συνεργατικά εγχειρήματα**

Συνεργατισμός κι αυτοδιαχείριση

15:30 **Παράσταση** Θέατρο του Καταπιεσμένου

"Με γεια τη δουλειά" Ομάδα Boalitaria

διοργάνωση:

<https://apokoinou.gr>

συνέλευση για την αποανάπτυξη, την άμεση δημοκρατία και τον κοινοτισμό

Σάββατο 14 & Κυριακή 15 Σεπτέμβρη

Σταγιάτες Πηλίου

κατά την
διάρκεια
του 2μερου:
συναυλίες
θεατρικό
συλλογικές κουζίνες κ.α.

συνάντηση

- * ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ που αντιστέκονται στην λεηλασία του περιβάλλοντος και την καταστροφή των τοπικών κοινωνιών
- * ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΩΝ αυτοδιαχειριζόμενων εγχειρημάτων

συζήτηση για το ενεργειακό ζήτημα
τον συνεργατισμό και την αυτοδιαχείριση

διοργάνωση:

συνέλευση για την αποανάπτυξη, την άμεση δημοκρατία και τον κοινοτισμό

<https://apokoinou.gr>

Τουριστική Αποανάπτυξη

Ναξάκης Χάρης

Καθηγητής Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Υπερτουρισμός: Οι αρνητικές επιπτώσεις της μετατροπής του παραγωγικού ιστού ενός τόπου που αποτελεί προορισμό σε τουριστική μονοκαλλιέργεια, με συνέπεια την υπέρβαση της φέρουσας ικανότητας ενός συστήματος να δεχθεί άλλους τουρίστες και με αποτέλεσμα την καταστροφή του παραγωγικού και κοινωνικού ιστού της περιοχής. Αλήθεια, τι επιπτώσεις θα υπάρχουν στη φέρουσα ικανότητα του πλανήτη Γη όταν μέχρι το 2030 οι τουρίστες φτάσουν το 1,8 δισεκατομμύριο;

Σαντορίνη 2017: 5,5 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις, αύξηση 66% σε σχέση με το 2012, που αντιστοιχεί σε 107,8 τουρίστες ανά 100 κατοίκους και 220,6 τουρίστες ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, με αποτέλεσμα την έλλειψη νερού, την κυκλοφοριακή συμφόρηση, την ηχορύπανση, την έλλειψη ενέργειας κ.λπ.

Ρέθυμνο: Οι άστεγοι του airbnb. Οι διαδικτυακές υπηρεσίες βραχυχρόνιας μίσθωσης (airbnb κ.λπ.), οι οποίες συνδέουν δυνητικούς φιλοξενούμενους με ιδιοκτήτες που προσφέρουν βραχυχρόνια διαμονή, είναι σήμερα ένας από τους βασικούς μηχανισμούς που τροφοδοτούν το φαινόμενο του υπερτουρισμού. Στο Ρέθυμνο για παράδειγμα, οι φοιτητές, οι καθηγητές και οι υπάλληλοι βρίσκονται σε απόγνωση. Για ένα τριάρι το ενοίκιο είναι 700 ευρώ, 400 ευρώ για μια γκαρσονιέρα, με έναν ή μισό χρόνο προκαταβολή του ενοικίου. Άμστερνταμ, Βενετία, Ντουμπρόβνικ, Βαρκελώνη, Μάτσου Πίτσου, Νέα Υόρκη, Ρώμη, Πράγα, Κούβα κ.λπ., αυτός είναι ένας ενδεικτικός κατάλογος περιοχών που είναι στα όρια της καταστροφής από τον υπερτουρισμό.

«Τουρίστες, δεν είστε ευπρόσδεκτοι» είναι το σύνθημα που όλο και πιο συχνά αναγράφεται στους τοίχους της Βαρκελώνης, που στενάζει από τον υπερτουρισμό. 30 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις το 2017 σε μια πόλη με πληθυσμό 1.625.000 κατοίκους. Στη Βενετία, το κέντρο της πόλης, με 55.000 κατοίκους, το επισκέπτονται κάθε χρόνο 10 εκατομμύρια τουρίστες, με άμεσο αποτέλεσμα την αύξηση του κόστους ζωής, την επέλαση του *airbnb*, την τεράστια αύξηση των ενοικίων και τελικά την εγκατάλειψη της πόλης από τους μόνιμους κατοίκους και τη μετατροπή της σε αποικία τουριστών.

Οι συνέπειες του υπερτουρισμού -περιβαλλοντική υποβάθμιση, κατάρρευση των βασικών υποδομών, πληθωρισμός (εκτόξευση των τιμών σε βασικά αγαθά και στις τιμές των ακινήτων), εμπορευματοποίηση της πολιτισμικής ταυτότητας των κατοίκων, απώλεια των κοινών αγαθών, καθιέρωση μισθών γαλέρας για τους εποχικά εργαζόμενους στην τουριστική βιομηχανία- έχουν ήδη αρχίσει να δημιουργούν ρήγματα στη «λαμπρή» εικόνα του τουρισμού που φιλοτεχνούν το λόμπι των τουριστικών επιχειρήσεων και οι κρατικές πολιτικές.

Σε πολλές πόλεις έχουν ήδη αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους κινήματα πολιτών που διεκδικούν την επανάκτηση της πόλης τους. **Ένα από τα πρώτα αιτήματα είναι η θέσπιση ανώτατων επιτρεπτών ορίων τουριστικών επισκέψεων ανά ημέρα ή ορίων στα σπίτια που διατίθενται μέσω της βραχυχρόνιας μίσθωσης, *airbnb* κ.λπ.**

Η προστασία του φυσικού, κοινωνικού και πολιτισμικού περιβάλλοντος από την αχαλίνωτη επέκταση του καταναλωτικού υπερτουρισμού απαιτεί ριζικές λύσεις, διότι η υπερκατανάλωση τουριστικού προϊόντος που τίθεται ως στόχος από τις κυβερνήσεις και τους επιχειρηματίες του κλάδου και αποτυπώνεται στην αύξηση της συμμετοχής του τουριστικού προϊόντος στο συνολικό ακαθάριστο εγχώριο προϊόν (ΑΕΠ), στην αύξηση των αφίξεων από έτος σε έτος, αντί να αυξάνει την ευημερία των ντόπιων κατοίκων, έχει ήδη αρχίσει να τη μειώνει.

Η λύση για χώρες που είναι τουριστικά υπεραναπτυγμένες, όπως η

Ελλάδα, είναι η τουριστική αποανάπτυξη ή τουλάχιστον η επιβράδυνση του ρυθμού μεγέθυνσης του τουριστικού τομέα.

Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μέσω μιας πολιτικής επιλεκτικής αποανάπτυξης με:

α') Μείωση της τουριστικής δραστηριότητας σε υπερκορεσμένες περιοχές (ανώτερα όρια επισκέψεων κ.λπ.),

β') Μηδενική τουριστική μεγέθυνση σε κορεσμένες περιοχές (π.χ. καμία νέα άδεια για ανέγερση τουριστικών μονάδων),

γ') Λελογισμένη και ήπια τουριστική ανάπτυξη σε περιοχές με χαμηλό βαθμό ανάπτυξης τουριστικών υπηρεσιών.

Για να μη λειτουργεί όμως η τουριστική βιομηχανία ως καταστροφικός εισβολέας σε έναν τόπο, πρέπει να συνδεθεί με την επανατοπικοποίηση, δηλαδή με την επιστροφή της παραγωγής κοντά στον τόπο που αυτή καταναλώνεται. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Ελλάδα τα τοπικά αγροτικά προϊόντα συμμετέχουν μόλις κατά 13% στην κατανάλωση της τουριστικής βιομηχανίας. Ιδιαίτερα στα ξενοδοχεία *all inclusive*, τουριστικά πακέτα που τα περιλαμβάνουν όλα, ό,τι καταναλώνεται είναι εισαγόμενο και υποβαθμισμένης ποιότητας. Η κατανάλωση τοπικών προϊόντων, που θα μπορούσε να θεσμοθετηθεί υποχρεωτικά, να περιλαμβάνεται για παράδειγμα στους όρους χρηματοδότησης μιας τουριστικής επένδυσης, θα αναζωογονούσε την αγροτική παραγωγή και θα απέτρεπε την εγκατάλειψη της γης και τη μετατροπή του αγροτικού πληθυσμού σε φτηνό εργατικό δυναμικό των επιχειρηματιών του τουρισμού.

Οι Ζαπατίστας δεν είναι μόνοι | 10 Απρίλη: Πορεία-Καλέσματα για διεθνείς δράσεις

ΣΠΙΘΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στον αγώνα των Ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών

**ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΑΠΡΙΛΗ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 18:30μμ**

Την 1η Δεκέμβρη του 2018 ανέλαβε καθήκοντα η νέα αριστερή κυβέρνηση του **Μανουέλ Λόπες Ομπραδór**. Μέσα σε μόλις τρεις μήνες έχει αναδειχθεί στον πλέον ιδανικό διαχειριστή για το σύστημα: υπηρετεί έντιμα και πιστά -και με τις μικρότερες απώλειες και πολιτικό κόστος- το αφεντικό και τα συμφέροντά του, αμβλύνοντας την κοινωνική δυσαρέσκεια που έχει δημιουργηθεί από τις 350.000 δολοφονίες και εξαφανίσεις, τους βιασμούς, τις απαγωγές, τις γυναικοκτονίες και τη βία εναντίον των γυναικών, των ομοφυλοφίλων, των τρανς, των διαφορετικών, των μεταναστών, των αναλώσιμων και το ναρκοπόλεμο των καρτέλ.

Ο νέος αυτός επιστάτης – διαχειριστής, απειλεί την ίδια την ύπαρξη της ζαπατιστικής αυτονομίας και των ιθαγενών λαών με την επιβολή αναπτυξιακών μέγα-προγραμμάτων όπως το «Τρένο Μάγια», ο βιομηχανικός διάδρομος Corredor Transístmico (που προϋποθέτει την ένωση Ατλαντικού – Ειρηνικού μέσω ενός μεγάλου αυτοκινητόδρομου) και το PROARBOL (σχέδιο δενδροφύτευσης εκατομμυρίων εκταρίων της ζούγκλας Λακαντόνα με χωροκατακτητικά και εμπορεύσιμα δέντρα). Πρόκειται για προγράμματα που σημαίνουν αρπαγή της γης των ιθαγενών και ζαπατίστας λαών, λεηλασία της με σκοπό το κέρδος, καταστροφή των δομών αυτονομίας, επιστροφή στην προηγούμενη «τάξη πραγμάτων» και θάνατο. Αυτή η άγρια επέλαση της καπιταλιστικής Λερναίας Ύδρας -στην πρώτη φάση της- ενδύεται τον μανδύα της προόδου, της ανάπτυξης και της καταπολέμησης της φτώχειας.

Χρησιμοποιεί «δημοκρατικά» μέσα όπως οι διαβουλεύσεις και τα δημοψηφίσματα σε μια απόπειρα χειραγώγησης του λαού, επιδιώκοντας στην ουσία, μέσω της ψήφου του, να νομιμοποιήσει τους σχεδιασμούς της. Πρέπει λοιπόν να εξοντωθούν τα εμπόδια στον δρόμο της, να εξοντωθούν εκείνοι που τολμούν να αψηφούν την κυριαρχία της: οι ζαπατιστικοί και ιθαγενείς λαοί που προσπαθούν ακούραστα να οργανώσουν τις αντιστάσεις και εξεγέρσεις του Μεξικού και του κόσμου. Με καμπάνιες, με «πρόθυμα» ΜΜΕ, με τη χρήση μέσων κοινωνικής δικτύωσης η κυβέρνηση έχει επιδοθεί σε μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης, απαξίωσης, πολιτικής και ηθικής απομόνωσης του αγώνα και των οργάνων των Ζαπατίστας.

Φυσικά δεν λείπουν οι «παραδοσιακές» και δοκιμασμένες μέθοδοι που περιλαμβάνουν από επιθέσεις παραστρατιωτικών ομάδων μέχρι ευθείες απειλές χρήσης των στρατιωτικών δυνάμεων και της εθνοφυλακής σε συνθήκες τεχνητής έντασης οι οποίες, ως γνωστόν, καθιστούν «αναγκαία» την παρέμβαση του κράτους.

Η απάντηση του EZLN δια στόματος του εκπροσώπου του, του Εξεγερμένου Υποδιοικητή Moisés, είναι ξεκάθαρη και ανυποχώρητη: «Δεν θα παραδοθούμε».

ΚΑΛΕΣΜΑ:

Νομίζουμε ότι όλοι και όλες μας έχουμε αντιληφθεί την κρισιμότητα της κατάστασης στην Τσιιάπας και στο Μεξικό. Οι Ζαπατίστας είναι επί ποδός πολέμου.

Το σήμα κινδύνου έδωσε ο ίδιος ο EZLN την 1η Γενάρη, τόσο με τα ανακοινωθέντα όσο και με τη συγκέντρωση των στρατιωτικών δυνάμεων του αντάρτικου στον εορτασμό για τα 25 χρόνια της εξέγερσης. **Σημειώνουμε, ότι στα 25 χρόνια δημόσιας παρουσίας του, ποτέ μετά το 1995 ο EZLN δεν έχει κάνει “επίδειξη” των στρατιωτικών δομών του.**

Η κατάσταση εκεί, είναι κάτι παραπάνω από ανησυχητική. Και όχι γιατί επίκειται μια ευθεία στρατιωτική εισβολή, θα ήταν εύκολο να την αναγνωρίσουμε και να αισθανθούμε το μέγεθος του

κινδύνου. Είναι πολύ πιο πολύπλοκα τα πράγματα:

Υπάρχει μια στρατηγική λεηλασίας των εδαφών του νότου του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής. Θέλουν τα εδάφη της Τσιιάπας. Και δεν μπορούν να τα πάρουν με στρατιωτική επίθεση. Όχι γιατί θα νικάγε ο EZLN στρατιωτικά, το ξέρουμε όλοι, και αυτοί το ξέρουν, και ο EZLN το ξέρει ότι θα τον σάρωναν εν μια νυκτί αν παιζόταν στο στρατιωτικό.

Ό,τι τους έχει αποτρέψει μέχρι σήμερα και τους αποτρέπει και τώρα είναι οι συσχετισμοί που δημιούργησε, 25 χρόνια τώρα, η δυναμική και η ηθική του EZLN στην κοινωνία.

Οπότε όλη η τακτική τους τώρα, επικεντρώνεται στην ηθική απονομιμοποίηση του EZLN. Έχουν την εκτίμηση (και μπορεί και να μην κάνουν λάθος) ότι ο EZLN είναι αποδυναμωμένος. Όχι ηθικά, αλλά σαν δυναμική που ενέπνεε αλληλεγγύη και δημιουργούσε συσχετισμούς αρνητικούς για μια επέμβαση. Έχουν ξεκινήσει λοιπόν μια επιχείρηση, χειρουργική κυριολεκτικά, για να τελειώνουν με το τελευταίο, κατά τη γνώμη τους, εμπόδιο: το ηθικό βάρος, το ηθικό πλεονέκτημα του EZLN. Μέσω των πάντα πρόθυμων MME αλλά ΚΥΡΙΩΣ μέσω των λεγόμενων “μέσων κοινωνικής δικτύωσης”. Όλοι μας μπορούμε να φανταστούμε τη δύναμη πολλαπλασιασμού που έχουν αυτά τα περίφημα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Όλοι όσοι για πάνω από είκοσι χρόνια τώρα ακολουθούμε από κοντά τους ζαπατίστας και το τι συμβαίνει στο Μεξικό, έχουμε μείνει άναυδοι από την ένταση και την έκταση της επίθεσης που στοχεύει καθαρά στην ηθική απαξίωση και στην απομόνωση του EZLN.

Είναι πρόσφορο το έδαφος στο Μεξικό για να πετύχουν κάτι τέτοιο; Και ναι και όχι.

Η εκλογή, ως προέδρου, του Ομπραδόν, μετά από δεκάδες χρόνια διακυβέρνησης της καθαρής Δεξιάς, έχει δημιουργήσει μια μαζική “ευφορία” στο Μεξικό: “επιτέλους μία αριστερή κυβέρνηση, μια κυβέρνηση δική μας και... στην πυρά όσοι την υπονομεύουν” (ο

ΕΖΛΝ βρίσκεται πρώτος-πρώτος στη λίστα όσων την υπονομεύουν).

Από την άλλη, διάφοροι λαοί του Μεξικού (κυρίως ιθαγενείς αλλά όχι μόνο), λαοί και κόσμος που αγωνίζεται (και που ψήφισε Ομπραδόρ), αισθάνονται ήδη -μόλις στους τρεις και κάτι μήνες από την ανάληψη των καθηκόντων του- προδομένοι και εξαπατημένοι. Ακριβώς γιατί όχι μόνο δεν ακυρώνει -όπως τους υποσχέθηκε προεκλογικά- αλλά τουναντίον προωθεί και επιβάλλει τα σχέδια ανάπτυξης ενάντια στα οποία αγωνίζονται. Δεν είναι οι πολλοί, αλλά είναι λαοί και αντιστάσεις οργανωμένες. Ήδη πολλές από αυτές τις οργανωμένες αντιστάσεις συντάσσονται με τον ΕΖΛΝ.

Μπορούν αυτοί να ανατρέψουν το κλίμα «μαζικής ευφορίας» των 30.000.000 εκατομμυρίων που ψήφισαν Ομπραδόρ; Πιθανά ναι, στον βαθμό που όλο και πιο πολλοί θα συνειδητοποιούν ότι ο παράδεισος της «ανάπτυξης» που τους υποσχέθηκαν είναι η νεοφιλελεύθερη κόλαση που ήδη βίωναν και μάλιστα πολύ πιο καλά οργανωμένη. Πιθανά όχι.

Αλλά τα «πιθανά ναι» και τα «πιθανά όχι» είναι μακροπρόθεσμα. Το άμεσο για την κυβέρνηση του Μεξικού, και για τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, είναι να εξαλείψει τα εμπόδια που φρενάρουν τα μέγα-σχέδιά της. Και ο ΕΖΛΝ είναι το πλέον σημαντικό εμπόδιο στα σχέδιά της.

Αν αυτό είναι το άμεσο -και είναι χωρίς καμιά αμφιβολία- για την κυβέρνηση του Μεξικού και για τις πολυεθνικές, για μας το άμεσο και επιτακτικό είναι να δημιουργήσουμε όσα αναχώματα μπορούμε για να μην πέσει το εμπόδιο.

Εάν οι ζαπατίστας είναι «επί ποδός πολέμου» και εμείς πρέπει να είμαστε «επί ποδός πολέμου». Δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά; Να κάνουμε αυτά τα λίγα που μπορούμε.

Είναι κρίσιμο να διαδηλώσουμε ότι οι ζαπατίστας δεν είναι μόνοι. Είναι κρίσιμο για τους ζαπατίστας, είναι κρίσιμο και για εμάς.

Με βάση αυτό το alert που οι ίδιοι οι σύντροφοι ζαπατίστας εξέπεμψαν (και εκπέμπουν), συναντηθήκαν κάποιοι λίγοι άνθρωποι και «αυτοσχεδίασαν» μια ομάδα. Που στόχος της είναι να έχει ανοιχτά τα αυτιά στο εκεί και να κάνει ό,τι μπορεί να μην μείνουν οι ζαπατίστας μόνοι.

Η ομάδα λέγεται «Σπίθα Αλληλεγγύης στον αγώνα των ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών». Δημιουργήθηκε πριν ενάμιση μόλις μήνα και μέχρι στιγμής, παρά τα αγκάθια, καταφέρνει να ξεπερνάει τις αγκυλώσεις και να βαδίζει προς τον στόχο της **διοργάνωσης μιας διαδήλωσης στις 10 Απρίλη, μέρα που συμπληρώνονται 100 χρόνια από τη δολοφονία του Ζαπάτα**, μέρα που ο EZLN και το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο έχουν καλέσει στη διοργάνωση μιας «**διεθνούς ημέρας αγώνα και αλληλεγγύης**».

Σκεφτόμαστε, βέβαια, ότι αυτό δεν είναι καθήκον μόνο μιας ομάδας, αλλά και όλων όσων στεκόμαστε από την απο 'δώ μπάντα.

Απευθυνόμαστε, λοιπόν, σε όσους και όσες (συλλογικότητες και άτομα) γνωρίζουμε: Υπάρχει ανάγκη για στήριξη.

Η διαδήλωση στις 10 Απρίλη πρέπει να πετύχει. Πρέπει να γίνει καθήκον και στοίχημα όλων μας το να πετύχει. Είναι κρίσιμο να εκπεμφθεί ένα σήμα στη μεξικάνικη κυβέρνηση ότι «οι ζαπατίστας δεν είναι μόνοι». Μπορεί να αποτρέψει τα σχέδιά της.

Όπου κι αν βρισκόμαστε, ο καθένας, η καθεμιά μας με τον τρόπο της και τις μικρές μας δυνάμεις να κάνουμε να φτάσει ένα ξεκάθαρο μήνυμα στη μεξικάνικη κυβέρνηση και ν' αντηχήσει κι ως τα βάθη της Ζούγκλας Λακαντόνα:

ΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ!! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΕΣ!!

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΑ

“ZAPATA VIVE, SAMIR VIVE, LA LUCHA SIGUE”

ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ

θεωρούμε ότι τον αδελφό μας Σαμίρ Φλόρες τον δολοφόνησε το νεοφιλελεύθερο καθεστώς, δεν ξέρουμε αν η κυβέρνηση, αν οι επιχειρηματίες, αν τα πληρωμένα εγκληματικά καρτέλ, ή και οι τρεις μαζί.

Παρατηρούμε ότι ο αυτοαποκαλούμενος «Τέταρτος Μετασχηματισμός» άρχισε με τον Μιγκέλ δε λα Μαδρίδ, βάθυνε με τον Κάρλος Σαλίνας δε Κορτάρι, εξακολούθησε τον κατακτητικό του πόλεμο με τον Ερνέστο Σεδίγιο, τον Βισέντε Φοξ, τον Φελίπε Καλντερόν και τον Ενρίκε Πένια*, και τώρα συνεχίζει με το εξαετές πρόγραμμα του Αντρές Μανουέλ Ομπραδór και του κόμματός του «Κίνημα για την Εθνική Αναγέννηση» (MORENA). Για τους ιθαγενείς λαούς η μόνη «πραγματική αλλαγή» είναι η αύξηση των ψεμάτων, της εξαπάτησης, των διώξεων, των απειλών, των φυλακίσεων, των εκτοπισμών, των δολοφονιών, της κοροϊδίας και της ταπείνωσης, της ανθρώπινης εκμετάλλευσης και της καταστροφής της φύσης. Με δυο λόγια: της εξάλειψης της συλλογικής ζωής που είμαστε.

Έχοντας υπόψη ότι η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της οποίας ηγείται ο Μανουέλ Λόπες Ομπραδór έχει στραμμένη τη ματιά της στους λαούς μας και τα εδάφη μας, όπου, μέσω του Εθνικού Ινστιτούτου Ιθαγενών Λαών, απλώνει ένα δίκτυ ενσωμάτωσης και αποδιοργάνωσης που ανοίγει το δρόμο για ένα πόλεμο βιομηχανικό, φτιαγμένο από μέγα-σχέδια και βία, και που, στηριγμένο σε στρατιωτικά σώματα και στην μελλοντική Εθνοφυλακή, απλώνει ένα μαύρο ιστό θανάτου και καταστροφής των ιθαγενών λαών της χώρας·

επαναλαμβάνοντας τη σταθερή αντίθεσή μας στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές παλιών και νέων κυβερνήσεων, την αντίθεσή μας σε κίβδηλες διαβουλεύσεις, ή όπως αλλιώς τις λένε, που άλλο σκοπό δεν έχουν πέρα από την εκδίωξή μας από τα εδάφη μας· επαναλαμβάνοντας την αντίθεσή μας στα ορυχεία, στα φράγματα στα ποτάμια μας, στην κατασκευή αυτοκινητόδρομων, στο όλο και επιταχυνόμενο κτηματομεσιτικό σπεκουλάρισμα των εδαφών μας, στα νεοφιλελεύθερα μέγα-προγράμματα θανάτου όπως το Ολοκληρωμένο Πρόγραμμα Μορέλος, ο βιομηχανικός Διάδρομος ανάμεσα σε Ειρηνικό και Αντλαντικό, το Τρένο Μάγια·

θυμίζοντας ότι ο αγώνας του οποίου ηγήθηκε ο στρατηγός ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ και ο Απελευθερωτικός Στρατός του Νότου εκπροσώπησαν και εξακολουθούν να εκπροσωπούν τα συμφέροντα και τις φιλοδοξίες των λαών μας και των εκατομμυρίων εκμεταλλεζόμενων ανδρών και γυναικών του Μεξικού και του κόσμου.

Θυμίζοντας ότι στις 10 Απρίλη συμπληρώνονται 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΙΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ, δολοφονία που διέπραξε το πολιτικό καθεστώς που, παρά τους «μετασχηματισμούς» του, εξακολουθεί να μας κυβερνάει ως σήμερα.

ΚΑΛΟΥΜΕ:

ΣΕ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΘΑΓΕΝΙΚΟΥ ΚΟΓΚΡΕΣΟΥ/ΙΘΑΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ, ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΟΥ ΙΘΑΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΡΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Η συνέλευση θα πραγματοποιηθεί στις 9 Απρίλη στην ιθαγενική κοινότητα του Αμιλσίνγκο, στο Δήμο Τεμοάκ, στο Μορέλος

Επίσης, ΚΑΛΟΥΜΕ στις 10 Απρίλη του 2019:

ΣΕ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ μας ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ. Το επίκεντρο των κινητοποιήσεων θα είναι η Τσιμανέκα, στο Μορέλος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΜΑΣ!

ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΕΝΑ ΜΕΞΙΚΟ ΧΩΡΙΣ ΕΜΑΣ!

Συνέλευση της Αντίστασης του Αμιλσίνγκο, Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης και του Νερού, Μορέλος-Πουέμπλα-Τλαξκάλα, Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο/Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης, EZLN (Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση)

* πρόεδροι του Μεξικού από το 1982 έως το 2018

10 ΑΠΡΙΛΗ – 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΑ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ με τους ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ και τους ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΛΑΟΥΣ

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΠΟΥ ΖΕΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Εδώ και 25 χρόνια, το ζαπατίστικο κίνημα απαντάει καθημερινά στο ερώτημα: «Πώς μπορούμε να ζήσουμε και να χτίσουμε την εξέγερση σε καιρούς διαρκούς πολέμου χωρίς να μετατραπεί η εξέγερση σε πόλεμο και τρόμο;»

Εδώ και 25 χρόνια επινοούν στην πράξη την απάντηση προχωρώντας στην οικοδόμηση της αυτονομίας, στην οικοδόμηση ενός άλλου δρόμου και ενός άλλου τρόπου να κάνεις πολιτική. Μακριά από κάθε λογική πρωτοπορίας, επιχειρούν δημιουργικά, με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, και καταφέρνουν να οικοδομήσουν μία καθημερινότητα αυτονομίας που αγκαλιάζει όλες τις υλικές πτυχές της ζωής μιας κοινωνίας: από την εκπαίδευση έως την υγεία, έως τη δικαιοσύνη, την οικονομία και τους τρόπους διακυβέρνησης.

Ένας ριζοσπαστικός πειραματισμός που ανοίγει καινούργια μονοπάτια για τα κινήματα του κόσμου.

Αυτό που έκανε δυνατή την οικοδόμηση αυτής της εναλλακτικής που είναι σήμερα ο ζαπατισμός είναι ο καθημερινός αγώνας των ανδρών και γυναικών ζαπατίστας. Και η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ. Ο αγώνας τους και η δύναμη της αλληλεγγύης επέτρεψε στους ζαπατίστας να χτίσουν τη ΖΩΗ τους στη θέση του θανάτου και την ΕΞΕΓΕΡΣΗ στην θέση του πολέμου που ήθελαν να τους επιβάλλουν οι κυβερνήσεις του Μεξικού.

Σήμερα επιβάλλεται μια φορά ακόμα να υπερασπίσουμε την ελπίδα που ζει και αντιστέκεται στα βουνά του Μεξικού. Βρισκόμαστε

μπροστά σε ένα άκρως επικίνδυνο σκηνικό στο Μεξικό. Η νέα «αριστερή» κυβέρνηση του Μανουέλ Λόπεζ Ομπραδór έχει φορέσει τη μάσκα της «δημοκρατίας» και της «προόδου» για να επιβάλλει μια σκληρή, ληστρική νεοφιλελεύθερη ανάπτυξη.

Αρκεί να απαριθμήσουμε τα σχέδια ανάπτυξης στα οποία -σύμφωνα με εξαγγελίες της- δίνει προτεραιότητα, για να αντιληφθούμε το μέγεθος της νεοφιλελεύθερης επίθεσης: «Ειδικές Οικονομικές Ζώνες, Τρένο Μάγια, μαζικές τουριστικές εγκαταστάσεις, θεματικά αρχαιολογικά μέγα-πάρκα στις περιοχές των Μάγιας, ανάπτυξη του Ισθμού Τεουαντεπέκ, φύτευση εμπορεύσιμων δέντρων σε ένα εκατομμύριο εκτάρια της Ζούγκλας Λακαντόνα, κατασκευή 300 αυτοκινητοδρόμων σε αγροτικές εκτάσεις, διυλιστήρια, σύστημα αεροδρομίων στην μητροπολιτική περιοχή της Πόλης του Μεξικού, ελεύθερες ζώνες στα βόρεια σύνορα και στην περιοχή του Ισθμού του Τεουαντεπέκ, συνέχιση των εξορυκτικών σχεδίων, μετατροπή του Μεξικού σε παράδεισο για τις επενδύσεις, κατάργηση του υφιστάμενου Αγροτικού Νόμου και αντικατάστασή του από άλλον που ενισχύει την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων (ομοσπονδιακών) και των κοινοτικών αγροτικών γαιών και, πάνω από όλα, πλήρη αποδοχή της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA) με τις ΗΠΑ και τον Καναδά» (πηγή: La Jornada).

Εμπόδια σε αυτή τη λαίλαπα αποτελούν οι αντιστάσεις των από κάτω και κυρίως των ιθαγενών λαών και των ζαπατίστας που αντιστρατεύονται τον καπιταλιστικό τρόπο ανάπτυξης:

«Η παγκόσμια κρίση του συστήματος επιδεινώνεται συνεχώς και εκείνοι που τη δημιούργησαν για να εξοντώσουν την ανθρωπότητα, αδιαφορούν. Δεν τους ενδιαφέρει αν θα καταστραφεί το σύμπαν, γι' αυτούς τα πάντα είναι εμπόρευμα, και το μόνο που έχει σημασία είναι το κέρδος, πώς θα γίνονται διαρκώς πλουσιότεροι...

Σύντροφοι, συντρόφισσες, αυτός που είναι στην εξουσία θα καταστρέψει το λαό του Μεξικού, αλλά κυρίως τους αυτόχθονες λαούς. Έρχεται για μας, και ειδικότερα για μας, τον Ζαπατιστικό Στρατό για την Εθνική Απελευθέρωση. Αλλά εμείς τού λέμε ξεκάθαρα πως δεν τον φοβόμαστε. Δε φοβόμαστε ούτε τον

καπιταλισμό, ούτε τον τσιφλικά, ούτε τον νέο του επιστάτη.

Θα συγκρουστούμε, δε θα επιτρέψουμε να εφαρμοστούν εδώ αυτά τα προγράμματα της καταστροφής. Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε κανένα πρόγραμμα που καταστρέφει τη ζωή της ανθρωπότητας και σκοτώνει τη μάνα γη. Γιατί πίσω από αυτά βρίσκονται τα συμφέροντα των μεγάλων ντόπιων και πολυεθνικών καπιταλιστών...» (EZLN – 1 Γενάρη 2019).

Εκτιμώντας η κυβέρνηση ότι οι ζαπατίστας είναι απομονωμένοι, εκτιμώντας πως δεν μετράνε πια με την αλληλεγγύη που εμπόδισε τον πόλεμο εδώ και 25 χρόνια, ενεργοποιεί όλους τους τρόπους για να επιβάλλει τον πόλεμο στην Τσιάπας. Η καταστολή και οι επιθέσεις ενάντια στις ζαπατίστικες κοινότητες και τους οργανωμένους στο Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο ιθαγενείς λαούς, ποτέ δεν σταμάτησαν αυτά τα 25 χρόνια. Ωστόσο αυτή τη στιγμή ένας πολύ πιο ύπουλος πόλεμος, ένας νέος πόλεμος κατάκτησης, εξελίσσεται στην Τσιάπας και το νότο του Μεξικού. Με όχημα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης επιχειρεί σε ένα πρώτο επίπεδο την ηθική απονομιμοποίηση, την ηθική απαξίωση και την ολική απομόνωση των ζαπατίστας.

Με ψευδο-δημοψηφίσματα επιχειρεί να εκβιάσει τη συναίνεση του γενικότερου πληθυσμού και να παρουσιάσει τους ιθαγενείς λαούς και τους ζαπατίστας ως κάποιους απομονωμένους οπισθοδρομικούς πρωτόγονους, «ακραία στοιχεία» που για λόγους ύποπτους δε θέλουν την «ανάπτυξη». Ένας καλά οργανωμένος επικοινωνιακός κλοιός που συνοδεύεται βέβαια από φυσική καταστολή: οι επιθέσεις παραστρατιωτικών, οι δολοφονίες, οι εξαφανίσεις, η προσπάθεια δημιουργίας ενδοϊθαγενικών συγκρούσεων που θα δώσουν το πρόσχημα στο στρατό να επέμβει, δεν λείπουν από αυτό το σκηνικό πολέμου. Η ψυχρή δολοφονία, στις 20 Φλεβάρη, του Σαμίρ Φλόρες, μέλους του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου και μέλους του αγώνα ενάντια στην κατασκευή δύο θερμοηλεκτρικών εργοστασίων στο Μορέλος, το αποδεικνύει.

«Τα σημάδια του πολέμου στον ορίζοντα είναι ολοφάνερα. Τον πόλεμο όπως και τον φόβο τον μυρίζεις. Και τώρα πια αναπνέουμε

τη θανατερή οσμή του στη γη μας».

Το να αποφύγουμε την καταστροφή και μην επιτρέψουμε στη μεξικανική κυβέρνηση να επιβάλλει τα **σχέδια ανάπτυξης** (σχέδια θανάτου για τους ιθαγενείς λαούς) στην Τσιάπας, είναι και στα χέρια μας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΡΑΣΟΥΜΕ! Δεν υπάρχουν συνταγές αλλά είναι καιρός. Δεν υπάρχει γωνιά στον πλανήτη που μπορεί να παραμείνει αδιάφορη στον πόλεμο που το κεφάλαιο εξαπολύει ενάντια σε όσους αντιστέκονται. Αφορά και εμάς. Η μυρωδιά του πολέμου που σήμερα πλανιέται στη Ζούγκλα Λακαντόνα μπορεί να απλωθεί σε οποιοδήποτε μέρος. Όλοι είμαστε στην ίδια μάχη. Στηρίζοντας τους ζαπατίστας στηρίζουμε τη δική μας ελπίδα για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, για έναν κόσμο όπου τα συμφέροντα των λίγων δε θα επιβάλλονται στις ζωές των πολλών.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Να ξαναβρούμε τη δύναμη και τη φαντασία της. Πρέπει να σπάσουμε τον επικοινωνιακό κλοιό που στήνει η μεξικανική κυβέρνηση. Πρέπει να βρούμε τον τρόπο να πούμε στους ίδιους τους ζαπατίστας, στην κοινωνία, τον κόσμο και τις κυβερνήσεις ότι ο ζαπατισμός εξακολουθεί να εμπνέει την ελπίδα και την αλληλεγγύη, ότι εξακολουθεί να είναι μια δύναμη ζωντανή και ικανή να προκαλέσει ένα κύμα κινητοποιήσεων στο Μεξικό και τον κόσμο.

Φέτος, στις 10 Απρίλη, κλείνουν 100 χρόνια από τη δολοφονία του Ζαπάτα. Η μεξικανική κυβέρνηση, την ώρα που εξαπολύει επιθέσεις ενάντια σε όποιον υπερασπίζεται τη γη και τη ζωή του από την αδηφαγία της «ανάπτυξης», αναγγέλλει φιέστες, στη γενέτειρα του Ζαπάτα, για να τον γιορτάσει ως «εθνικό ήρωα». **Ο EZLN, το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο και το Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης κήρυξαν τον πρόεδρο του Μεξικού «persona non grata» στη γενέτειρα του Ζαπάτα. Και, με το σύνθημα: «Zapata Vive, Samir Vive, la Lucha Sigue», οργανώνουν εκεί, στο Μορέλος, τη γη που δολοφονήθηκε ο Σαμίρ Φλόρες, τη γη που γεννήθηκε και δολοφονήθηκε ο Ζαπάτα, τη γιορτή αγώνα των από κάτω. Και μας καλούν σε μια διεθνή ημέρα αλληλεγγύης**

και αγώνα.

Να συμμετέχουμε. Όπου κι αν βρισκόμαστε. Ο καθένας, η καθεμιά μας με τον τρόπο της και τις μικρές μας δυνάμεις να κάνουμε να φτάσει ένα ξεκάθαρο μήνυμα στη μεξικάνικη κυβέρνηση και ν' αντηχήσει κι ως τα βάθη της Ζούγκλας Λακαντόνα:

ΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ!! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΕΣ!!

25
ΧΡΟΝΙΑ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Ένας νέος πόλεμος κατάκτησης εκτυλίσσεται στα εδάφη των Ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών, και η σημαία του στρατού των εισβολέων φέρει και τα χρώματα της θεσμικής αριστεράς

Σύντροφοι, συντρόφισσες, αυτός που είναι στην εξουσία θα καταστρέψει το λαό του Μεξικού, αλλά κυρίως τους αυτόχθονες λαούς. Έρχεται για μας, αλλά **εδώ του λέμε ξεκάθαρα πως δεν τον φοβόμαστε**. Δε φοβόμαστε ούτε τον καπιταλισμό, ούτε τον τσιφλικά, ούτε τον νέο τσιφλικά.

Νομίζουν ότι θα μας τσακίσουν με τα γιγαντιαία προγράμματά τους «ανάπτυξης». **Αλλά εμείς θα συγκρουστούμε, δε θα επιτρέψουμε να εφευρεθούν εδώ αυτά τα προγράμματα της καταστροφής**. Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε κανένα πρόγραμμα που καταστρέφει τη ζωή της ανθρωπότητας και σκοτώνει τη μάνα γη. Γιατί πίσω από αυτά βρίσκονται τα συμφέροντα των μεγάλων ντόπιων και πολυεθνικών καπιταλιστών.

Και να ξέρουν ότι, σε αυτά τα εδάφη των εξεγερμένων αντρών και γυναικών, δεν παραδινόμαστε, δε ξεπουλιόμαστε, δεν υποτασσόμαστε, και κυρίως δε προδίδουμε το αίμα, τη ζωή και το θάνατο των συντρόφων που έπεσαν στον αγώνα.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Εμείς θα αγωνιστούμε με ό,τι έχουμε, με όλες μας τις δυνάμεις, ενάντια σε αυτά τα γιγαντιαία σχέδια ανάπτυξης. Εάν κατακτήσουν αυτά τα εδάφη, θα είναι πάνω στο αίμα μας, το αίμα των γυναικών Ζαπατίστας. Συντρόφισσα και αδερφή να προσέχεις. Ίσως να μην μπορέσουμε να ξαναϊδωθούμε. Μπορεί να σου πουν να πάψεις να σκέφτεσαι τις Ζαπατίστας, γιατί πάει, έχουν ξεφλήσει. Δεν υπάρχουν πλέον Ζαπατίστας θα σου πουν. Αλλά την ώρα που θα σκέφτεσαι ότι δεν υπάρχουμε πια, ότι μας έχουν ήδη νικήσει, ξαφνικά, χωρίς να το πάρεις είδηση, θα δεις ότι σε βλέπουμε και ότι μία από μας σε πλησιάζει και σε ρωτάει ψιθυριστά στο αυτί, για να το ακούσεις μόνο εσύ:

«Πού είναι η μικρή φλογίτσα που σου δώσαμε;»

Φεβρουάριος 2019

Ιανουάριος 2019

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ NO ESTAN SOLXS

ΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ - ΜΟΝΕΣ

ΣΠΙΘΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
στον αγώνα των Ζαπατίστας
και των ιθαγενών λαών
spithazapatista@gmail.com

Δείτε επίσης την εκτενή ανάλυση των Ζαπατίστας: **Οι «300»**

Η Κρήτη & τα ώριμα «φιλέτα» της Ανάπτυξης: Γιατί λέμε όχι στο Αεροδρόμιο στο Καστέλλι

Αρετή Πέτρου-Μάρα

μέλος της Πρωτοβουλίας πολιτών για τη διάσωση και αειφόρο ανάπτυξη της Πεδιάδος

Καταρχάς, θέλω να σας ευχαριστήσω που μας δίνετε το δικαίωμα να σας μιλήσουμε για τον τόπο μας. Έναν τόπο που επί 2,5 χιλιάδες χρόνια παράγει αγροτικά και κτηνοτροφικά προϊόντα. Έναν τόπο που σε μεγάλο βαθμό είναι μη αλλοτριωμένος από το μαζικό τουριστικό ρεύμα που επισκέπτεται την Κρήτη. Έναν τόπο που βάλλεται από το Κράτος και το Κεφάλαιο με τον πιο ύπουλο και παράδοξο τρόπο!

Θέλουν να κατασκευάσουν ένα αεροδρόμιο μέσα στη μοναδική εσωτερική πεδιάδα της Κρήτης που περικυκλώνεται από βουνά.

Λέμε όχι στην κατασκευή αυτού του έργου γιατί θα ξεριζωθούν 200.000 ελιές και μια γη υψηλής παραγωγικότητας, σε έκταση 12.000 στρεμμάτων, θα αποψιλωθεί και θα μετατραπεί από αγροτική σε βιομηχανική. Μια καταστροφική επιλογή για τον πρωτογενή τομέα, μείωση του αγροτικού εισοδήματος, ιδιοκτήτες γης που η κάλυψη των αναγκών τους βασίζεται στις δράσεις τους σε αυτή την περιοχή και που θα αναγκαστούν να ξενιτευτούν - όπως έγινε και στο παρελθόν με την κατασκευή του στρατιωτικού αεροδρομίου. Η αντικατάσταση τόσο πρασίνου από τσιμέντο και ρύπους καθώς και η αύξηση της θερμοκρασίας της περιοχής θα

έχει καταστροφικές συνέπειες για την υπόλοιπη αγροτική παραγωγή.

Επιπλέον 1,8 εκατομμύρια καταμετρημένες ελιές στην Πεδιάδα θα υποστούν βαριά ρύπανση από την κίνηση εκατομμυρίων οχημάτων και χιλιάδων αεροπλάνων. Έτσι, θα κινδυνέψει να χάσει την πιστοποίηση ΠΟΠ το εξαιρετικό παρθένο ελαιόλαδο του θραψανού και θα πληγούν οι υπόλοιπες καλλιέργειες και τα βοσκοτόπια της περιοχής.

Λέμε όχι γιατί η συρρίκνωση του πρωτογενούς τομέα (ελιές, αμπέλια, κτηνοτροφία, κ.ά.) θα έχει αρνητικό αντίκτυπο και στον δευτερογενή τομέα (ελαιουργεία, οινοποιεία, τυροκομεία, κ.ά.), όπου εργάζονται εργάτες και υπάλληλοι από την περιοχή. Καμία μελέτη δεν συνυπολογίζει στο κόστος του νέου αεροδρομίου την απώλεια εσόδων από την τοπική παραγωγή και τη μείωση του τοπικού ΑΕΠ. Όπως ακριβώς έγινε και στα Μεσόγεια, όπου μετά τη λειτουργία του αεροδρομίου «Ελ. Βενιζέλος» η ετήσια παραγωγή σταφυλιών έπεσε από τους 16.000 τόνους στους 3.000 τόνους αμφίβολης ποιότητας. Τα τουλάχιστον δέκα ελαιουργεία της Πεδιάδας, με πρώτο του Μουχτάρου (που τροφοδοτείται από τις ελιές που θα κοπούν), θα αναγκαστούν να κλείσουν αφήνοντας εκατοντάδες ανέργους.

Η ζημιά που θα προκληθεί στο ΑΕΠ θα ξεπεράσει τα 100 εκατομμύρια ευρώ τον χρόνο συνυπολογίζοντας ταυτόχρονα την αποπληρωμή του έργου και την απώλεια του αγροτικού εισοδήματος.

Λέμε όχι γιατί παίρνουμε πολύ σοβαρά υπόψιν τις προειδοποιήσεις των κατοίκων και των εκπροσώπων φορέων από τα Σπάτα, που μιλούν με στοιχεία για την καταστροφή της αγροτικής παραγωγής, για τον μαρασμό της εμπορικής δραστηριότητας της περιοχής τους λόγω των εμπορικών κέντρων στον χώρο του αεροδρομίου και για τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις για θέσεις εργασίας. **Για το τουριστικό κύμα που ποτέ δεν είδαν στην περιοχή τους και για τα ανταποδοτικά οφέλη που ποτέ δεν καταβλήθηκαν στους τοπικούς δήμους.**

Επίσης, αρνούμαστε να δεχτούμε το παραμύθι των θέσεων εργασίας. Μήπως θα απολυθούν οι εργαζόμενοι στο αεροδρόμιο «Νίκος Καζαντζάκης»; Ή μήπως δεν θα χαθούν περισσότερες θέσεις εργασίας από τη συρρίκνωση του πρωτογενή τομέα της Πεδιάδας;

Λέμε όχι γιατί στον αέρα της Πεδιάδας θα εκλύονται κάθε χρόνο 260.000 τόνοι διοξειδίου του άνθρακα, βαρέα μέταλλα και ακόμα 100 επικίνδυνοι ρύποι για τη δημόσια υγεία. Οι ρύποι θα εγκλωβίζονται στην περίκλειστη από βουνά και με έντονα φαινόμενα πρωινής πάχνης Πεδιάδα, θα επικάθονται στις καλλιέργειες και θα καταλήγουν στους υδροφορείς. Ο υδροφόρος ορίζοντας της περιοχής, που σήμερα παρέχει άριστης ποιότητας νερό, θα δέχεται καθημερινά πάνω από 2.000 κυβικά αστικών και βιομηχανικών λυμάτων προκαλώντας τεράστια καταστροφή. Στους δύο υδροφορείς της περιοχής (Καστελλίου και Νιπιδιτού) λειτουργούν σήμερα δύο εμφιαλωτήρια ενώ από εκεί υδροδοτείται ακόμα και η πόλη του Ηρακλείου. Ο λεγόμενος... «εμπλουτισμός» των υδροφορέων με χημικά απόβλητα απορρίπτεται ως παράνομος από την ίδια τη Διεύθυνση Υδάτων της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Κρήτης. Επίσης, για την υδροδότηση του νέου αεροδρομίου προβλέπεται η δέσμευση των νερών από τη γεώτρηση του Θραψανού, επιλογή που σύμφωνα και με τη ΔΕΥΑΗ, θα στερήσει νερό από τις νότιες συνοικίες του Ηρακλείου (Φορτέτσα κ.λπ.).

Λέμε όχι γιατί για να είναι ασφαλείς οι πτήσεις ανάμεσα σε βουνά απαιτείται, σε αντίθεση με το «Νίκος Καζαντζάκης», η εγκατάσταση συστήματος ILS το οποίο εκπέμπει ισχυρή ακτινοβολία, επικίνδυνη για την υγεία των κατοίκων. Το ILS αναφέρεται στη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων αλλά οι επιπτώσεις του αποσιωπούνται.

Αρνούμαστε να δεχτούμε την κοροϊδία περί «θορύβου ίδιου με ένα πλυντήριο πιάτων», επιχείρημα που κατά σύμπτωση είχαν πει και στους κατοίκους των Σπάτων. Σύμφωνα με μελέτη του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών η ηχορύπανση θα ξεπεράσει κατά πολύ τα 75 dB στις περισσότερες περιοχές που πλήττονται από το αεροδρόμιο και μάλιστα επί 24ωρου βάσεως. 10 χρόνια μετά την αρχική μελέτη, η αναθεωρημένη εκδοχή της διαπιστώνει μικρότερη

όχληση από τον θόρυβο επειδή... μειώθηκαν οι κάτοικοι της περιοχής. Τόσο πολύ μας υπολογίζουν.

Για να είναι στοιχειωδώς ασφαλές το αεροδρόμιο προβλέπεται η «ταπείνωση» των γύρω λόφων με εκχωματώσεις 10,7 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων αλλάζοντας ριζικά το τοπίο της περιοχής. Κάποια σενάρια για τις «ταπεινώσεις» αυτές αγγίζουν μέχρι και προστατευόμενες περιοχές όπως τα Αστερούσια και ο Αχεντριάς.

Επίσης, στην περιοχή της Πεδιάδας υπάρχουν **σημαντικά αρχαιολογικά ευρήματα** –ορόσημα για τον τόπο, τα οποία πρέπει να αναδειχτούν αντί να χαθούν κάτω από μια βιομηχανικού τύπου εγκατάσταση όπως το αεροδρόμιο.

Λέμε όχι γιατί η απόσταση από το Ηράκλειο των 140.000 κατοίκων είναι μεγαλύτερη ακόμα και από την αντίστοιχη του αεροδρομίου της Αθήνας των 4 εκατομμυρίων. Είναι από τις μεγαλύτερες αποστάσεις πόλης–αεροδρομίου παγκοσμίως για αστικά κέντρα αντίστοιχου μεγέθους με το Ηράκλειο. Θα αυξηθεί κατακόρυφα το κόστος ταξιδιού για τους ντόπιους αλλά και για τους τουρίστες. Τουλάχιστον 15 λεπτά μεγαλύτερη διάρκεια πτήσης σε σχέση με το Ηράκλειο, τριπλάσια τέλη αεροδρομίου, μεγαλύτερο κόστος εφοδιασμού λόγω απόστασης από τα Λινοπεράματα και επιπλέον κόστος μετακίνησης των ταξιδιωτών από και προς το Καστέλλι, θα κάνουν δυσβάσταχτο το ταξίδι για τους πολίτες.

Η αύξηση του κόστους θα αποφέρει τελικά ζημιά αντί για όφελος, όπως έχουν υποσχεθεί οι κρατικοί φορείς, στον τουρισμό της Κρήτης, όπως επισημαίνει ήδη δημόσια ο Σύνδεσμος Τουριστικών και Ταξιδιωτικών Πρακτόρων Κρήτης, διεθνείς TourOperators αλλά και η ίδια η Ομοσπονδία Υπαλλήλων της Πολιτικής Αεροπορίας.

Το αεροδρόμιο θα είναι επικίνδυνο και μη λειτουργικό όπως δηλώνουν οι πλέον έμπειροι πιλότοι, λόγω των υψηλών ορεινών όγκων που το περιβάλλουν, λόγω των αναταράξεων σε περιπτώσεις ανατολικών ανέμων από τα καθοδικά ρεύματα (windshear) δίπλα στα Λασιθιώτικα βουνά και λόγω της πάχνης που τις πρωινές ώρες προκαλεί έλλειψη ορατότητας. Επίσης, το νέο αεροδρόμιο θα

λειτουργεί δίπλα στο στρατιωτικό (133 ΣΜ) και το οπλοστάσιό του. Όταν θα απογειώνονται τα F-16 για τις αναχαιτίσεις, εκείνη την ώρα δεν γίνεται να προσγειώνεται/απογειώνεται αεροπλάνο στο πολιτικό αεροδρόμιο με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ασφάλεια και τον προγραμματισμό των πτήσεων.

Λέμε όχι σε ένα έργο σαφώς ατεκμηρίωτο!

Δεν έγιναν ποτέ οι αναγκαίες μελέτες βιωσιμότητας και σκοπιμότητας του αεροδρομίου. Επειδή ποτέ δεν παρουσιάστηκε δημοσίως η συγκριτική μελέτη εναλλακτικών θέσεων που οδήγησε στην επιλογή του Καστελλίου και επειδή ποτέ δεν έγινε μια σοβαρή συζήτηση για τη σκοπιμότητα του έργου, όπως επισημαίνει και η διοίκηση του Παραρτήματος Ανατολικής Κρήτης του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας. Είναι παγκόσμια πρωτοτυπία πρώτα να χωροθετείται ένα αεροδρόμιο και μετά να σχεδιάζεται η χωροταξία της περιοχής (Το ΣΧ00ΑΠ Μινώα Πεδιάδος ακόμα εκκρεμεί).

Παρά το παραμύθι για «διάλογο 15 ετών», ποτέ δεν έγινε ουσιαστική συζήτηση και ενημέρωση των Ηρακλειωτών για τη λύση που επιλέχθηκε. Επειδή 15 χρόνια μετά, το Δημοτικό Συμβούλιο Μινώα Πεδιάδος «σοκάρεται» από τις συνέπειες που καταγράφονται στα Σπάτα. Επειδή το Δημοτικό Συμβούλιο Ηρακλείου δεν έχει πραγματοποιήσει ποτέ μία έστω ειδική συζήτηση για το θέμα. Επειδή παρά τις αρνητικές γνωμοδοτήσεις των δημόσιων υπηρεσιών, η Περιφέρεια Κρήτης προωθεί με συνοπτικές διαδικασίες το έργο.

Ο σύλλογος πρωτοβουλίας πολιτών προτείνει με σθένος τον εκσυγχρονισμό και επέκταση του υπάρχοντος αεροδρομίου «Νίκος Καζανταζάκης». Με την κατασκευή λοξού διαδρόμου επιτυγχάνονται απογειώσεις προς τη θάλασσα και στον άξονα βοράς-νότος, λύνοντας οριστικά τα προβλήματα ασφάλειας πτήσεων αλλά και ασφάλειας των κατοίκων της Νέας Αλικαρνασσού, ικανοποιώντας ένα πάγιο και δίκαιο αίτημά τους. Ο προσανατολισμός του αεροδρομίου προς το βόρειο θαλάσσιο μέτωπο θα λύσει σε μεγάλο βαθμό το πρόβλημα του θορύβου και της ρύπανσης, όπως επίσης

δίκαια ζητούν οι κάτοικοι της περιοχής. Αποτελεί παγκόσμια πρακτική η εγκατάσταση αεροδρομίων δίπλα στη θάλασσα εφόσον υπάρχει τέτοια δυνατότητα. Θα αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία η απομάκρυνση του αεροδρομίου από το θαλάσσιο μέτωπο.

Μετά την αποχώρηση των στρατιωτικών μονάδων (126 ΠΜ, ΜΟΜΑ κ.λπ.) που βρίσκονταν δίπλα στο αεροδρόμιο Ηρακλείου, απελευθερώνονται εκτάσεις για τον ακόμα καλύτερο σχεδιασμό λοξού διαδρόμου, για την αύξηση των θέσεων στάθμευσης αεροπλάνων αλλά και για την επέκταση των λοιπών εγκαταστάσεων του αεροδρομίου (terminal, πάρκινγκ, τεχνική βάση κ.λπ.).

Ας έχουμε κατά νου, ότι η κατασκευή εξαρχής νέου αεροδρομίου θα κοστίσει τετραπλάσια σε σχέση με την επέκταση και τον εκσυγχρονισμό του «Νίκος Καζαντζάκης».

Είναι πλέον φανερό ότι η μεταφορά του αεροδρομίου δεν καθοδηγείται από την ανάγκη εξυπηρέτησης της αεροπορικής κίνησης αλλά από επιχειρηματικά συμφέροντα που οραματίζονται ένα δεύτερο φιλέτο τύπου «Ελληνικού» από τη Νέα Αλικαρνασσό έως τον Καρτερό.

Η Κρήτη έχει συνολικά τρία πολιτικά Αεροδρόμια (Χανιά, Ηράκλειο, Σητεία). Ο διαμοιρασμός της τουριστικής κίνησης αποτελεί πολύ πιο βιώσιμη λύση σε σχέση με την υπερσυγκέντρωση σε ένα αεροδρόμιο-γίγας.

Οι λόγοι που οι πολιτικές ηγεσίες, δηλαδή το κράτος, διαχρονικά θέλουν να κατασκευάσουν το αεροδρόμιο στο Καστέλλι είναι καθαρά οικονομικοί. Η συμμαχία ολιγαρχών και πολιτικών καλοβλέπει σαν ώριμο φιλέτο το παραλιακό αεροδρόμιο του Ηρακλείου «Νίκος Καζαντζάκης». Επίσης, προσδοκά στην αλλαγή του συντελεστή δόμησης της πόλεως της Αλικαρνασσού. Μπορεί αργότερα να ακολουθήσει και το φιλέτο, της βιομηχανικής περιοχής του Ηρακλείου. Υπήρχαν στο παρελθόν προτάσεις για τη μεταφορά της, χαμηλής όχλησης δήθεν, πολύ κοντά στην περιοχή του Καστελιού.

Ο μεγάλος Καλλικρατικός Δήμος Μινώα Πεδιάδας, με απομακρυσμένους οικισμούς, δημιουργεί την απάθεια, το ισχνό ενδιαφέρον και τη μη συμμετοχή των πολιτών στον αγώνα εναντίων των ψεύτικων υποσχέσεων του κράτους. Ταυτόχρονα, η μη ενημέρωση με ειδικούς επιστήμονες, όπως γεωλόγους, γιατρούς, χημικούς, κ.λ.π. όσον αφορά τις επιπτώσεις στην ευρύτερη περιοχή και τα οικονομικά προβλήματα των πολιτών έχουν επιφέρει ανεκτικότητα και παθητικότητα στις διάφορες εξαγγελίες του υπουργείου μεταφορών.

Εν τέλει, λέμε όχι γιατί έχουμε διαφορετική φιλοσοφία ζωής και «ανάπτυξης».

Εκτός από τον μαζικό τουρισμό του all inclusive υπάρχουν και οι εναλλακτικές και ήπιες μορφές τουρισμού, με σεβασμό στη φύση και όχι με καταστροφή της, με πραγματικό όφελος για τον ντόπιο και για τον επισκέπτη. Το αναβαθμισμένο αεροδρόμιο «Νίκος Καζαντζάκης» θα μπορεί να εξυπηρετήσει 10 εκατομμύρια επιβάτες τον χρόνο (από τα 7 που εξυπηρετεί σήμερα). Όσα δηλαδή προβλέπεται να εξυπηρετεί και το αεροδρόμιο Καστελλίου. Όσοι οραματίζονται αεροδρόμια με 20 και 30 εκατομμύρια επιβάτες τον χρόνο, φαντάζονται μια Κρήτη «Μαγιόρκα» όπου η ζωή των μόνιμων κατοίκων έχει γίνει πλέον αβίωτη.

Δεν είναι αυτή η Κρήτη που ονειρευόμαστε.

Σας ευχαριστώ που με ακούσατε, ζητάμε τη στήριξη και τη βοήθεια σας. Μπορείτε να μας βρείτε στο site της πρωτοβουλίας «ΟΧΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΣΤΟ ΚΑΣΤΕΛΛΙ» και επίσης στο site prosoxiaaerodromio.gr. Εκεί έχουν αναρτηθεί και θα αναρτούνται οι δράσεις των μελών της πρωτοβουλίας αλλά και όλων των πολιτών που δεν συμφωνούν με το καταστροφικό αυτό έργο που θέλουν να κατασκευάσουν.

Το παρόν κείμενο αποτελεί την εισήγηση της «Πρωτοβουλίας πολιτών για τη διάσωση και αειφόρο ανάπτυξη της Πεδιάδος» στην εκδήλωση του Φεστιβάλ Άμεσης Δημοκρατίας στη Θεσσαλονίκη με

Θέμα: Από τη ZAD στο Καστέλλι: Δομές Αντίστασης ενάντια στη Λεηλασία της Ανάπτυξης, στις 07/09/18.

Φωτογραφία κειμένου: Γράφημα του Γ. Παπαματθαϊάκη

Η Εκπομπή Βαβυλωνία της 2/11/2018 (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.

Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Η Βαβυλωνία της 2/11/2018. Στο μικρόφωνο και την επιμέλεια της εκπομπής ο Νίκος Ιωάννου.

Ένα σχόλιο κατά της ανάπτυξης, υπέρ της αναδημιουργίας του δημόσιου χώρου και υπέρ της δημοκρατίας του νερού...